

REALITATEA

ilustrată

ANUL II No. 39
13 Octombrie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Prima zăpadă în munții Bucegi
(La „Piatra-Arsă”)

Prețul 8 Lei

Gânduri pe marginea cărții

In serile de toamnă, cu ploaie și cu vânt, căminul se oferă meditațiilor și reverențiale. Pălpăie focul în sobă, ciocotește apa în samovar, și tu stai cu mâinile sub cap, cu privirea pierdută, cu gândul dus departe.

Aștepti o femeie dragă care să te cuprindă cu brațe moi și calde, o femeie a cărei ochi să aibă ceva din melancolia zilelor ploioase de Octombrie și a cărei carne să-ți croce aroma plăcută a castanelor calde.

Dar afară plouă, și afară e vânt. Femeia dragă se lasă așteptată. Va veni mai târziu, sau poate nu ea veni de loc.

Intinzi mâna și ieși o carte. E și ea o tovarășă bună, în serile de toamnă.

Anatole France o comparase cândva cu o femeie: n-o poți nici macula și nici imprumula. O carte trebuie iubită cu egoism și patimă. — ca o amantă rară.

Cel care găsea o voluptate în frunzărirea cărților ce cuprindeau o intenție de frumos și-un gând cuminte, exprimase cum nu se poate mai nimerit cultul datorat lor.

La noi, cu ucele excepții, cartea nu poate pretinde să fie nici iubită și nici păstrată. Căci cartea românească este urâtă. Și s'ar putea spune că e urâtă deoarece, tot cu rare excepții, gustul pentru frumos nu-i încă infiltrat.

Problema se învârtă într'un cerc din care numai pasiunea pentru artă a cătorva, ar putea-o desprinde.

Constatarea crizei prin care trece cartea a mai fost făcută, de alții și de noi, în repetate rânduri. În cuprinsul lărgit al țării cele cinci mii de exemplare ale unui volum se poticnesc prin poduri și prin pivniți și pe la vitrine de librărie, arareori privite de ochi cercetători și-arareori cerute.

Explicații asupra acestei crize, natural, nu lipsesc.

Că editurile și-au diminuat activitatea din pricina lipsei de desfășurare a lucrărilor literare, era fatal. Este drept, însă, că nici editurile n'au făcut ceea ce ar fi fost dator să facă pentru a trezi interesul în jurul cărții. Aiurea, în Franța de exemplu, o carte e lansată ca orice alt articol de comerț, și

mai mult decât un astfel de articol, cu surtele reclamei. La noi editorul își socotește datoria îndeplinită, imprimând volumul și expedindu-l librarului. La cele câteva zeci de mii de lei care reprezintă costul hârtiei și al tiparului, nu sunt adăugate alte câteva mii, costul publicității.

Nu știm de ce, de regulă, premiile literare sunt acordate la sfârșitul sezonului, când interesul pentru literatură ca și, dealtminteri, pentru orice manifestare de artă dispăre.

În sezonul mort, cititorul de literatură, — bravul și rarul cititor de literatură din vremurile noastre, — nu mai intră în librărie. E cald, e plictiseală. Cartea se vestejește la vitrină și n'ar fi o fată mare, îmbătrânită.

Premiile literare, cu interesul pe care l'ar putea stârni, pe care ar trebui să-l stărnească, încununează o lucrare și răsplătesc un scriitor într'o atmosferă de absolută indiferență.

Păcat.

Ele ar trebui să aibe o altă semnificație. Acordarea lor ar trebui precedată și urmată de-o campanie care să creeze acea atmosferă de interes, atât de necesară cărții și scriitorului.

Căci, în vremurile acestea de indiferență obstescă pentru manifestările spiritului, și în țara aceasta care, numărând șaisprezece milioane de locuitori, nu poate oferi totuși decât cinci mii de cititori, nu trebuie pierdut niciun prilej pentru a anunța cu-o loabă cât de mare orice eveniment din lumea cu visuri, cu realizări.

Ele însă, premiile, sunt acordate în toamnă și în grabă, de parcă fapta aceasta ar fi o faptă rea. E drept că, de multeori, din păcate, criteriile după care sunt acordate, sunt tific și graba și prudentă.

Dar despre chestiunea aceasta s'a mai vorbit, și s'ar mai putea vorbi. ION PAS

Buletinul săptămânal

ZIARELE au pus din nou pe tapet problema foamei, care bântuiește în Basarabia. Anchetele întreprinse în cuprinsul provinciei, desvăluiesc o situație îngrozitoare. Populația se sbate în ghiarele unei sărăcii crunte.

„Scrie, domnule, la gazeta, să ne dea ajutor să putem face semănăturile de toamnă, că altminteri om pieri la iarnă de foame... Vindem tot ce avem, și, ce brumă agonisim cu cărdușia, cheltuim ca să ne ținem zilele. Avem Banca Populară în sat, dar nu ne ajută că n'are, spune, bani... Și perceptorul cere și cere...”

În apelul acesta disperat, făcut de un țaran basarabean, e rezumată tragedia Basarabiei și în același timp starea de spirit a populației.

Dealtminteri unii membri ai guvernului cari au fost recent în inspecție, în provincia dintre Prut și Nistru, s'au putut convinge cu ochii lor de adevărul acestei situații. Se impune deci luarea de măsuri cât mai urgente pentru remedierea tristei stări de lucruri, din Basarabia.

CATEVA congrese: la Oradia, congresul Uniunii orașelor din România

La Constanța, congresul medicilor veterinari.

În Capitală, congresul Asociației generale a chimistilor.

PARTIDUL național-țărănesc a ținut o serie de conferințe politice, în câteva localități importante din țară; Iași, Chișinău, Craiova, Arad. Conducătorii partidului au făcut o expunere a situației politice și au subliniat soluțiile pe care le consideră utile dezvoltării țării, în momentul acesta.

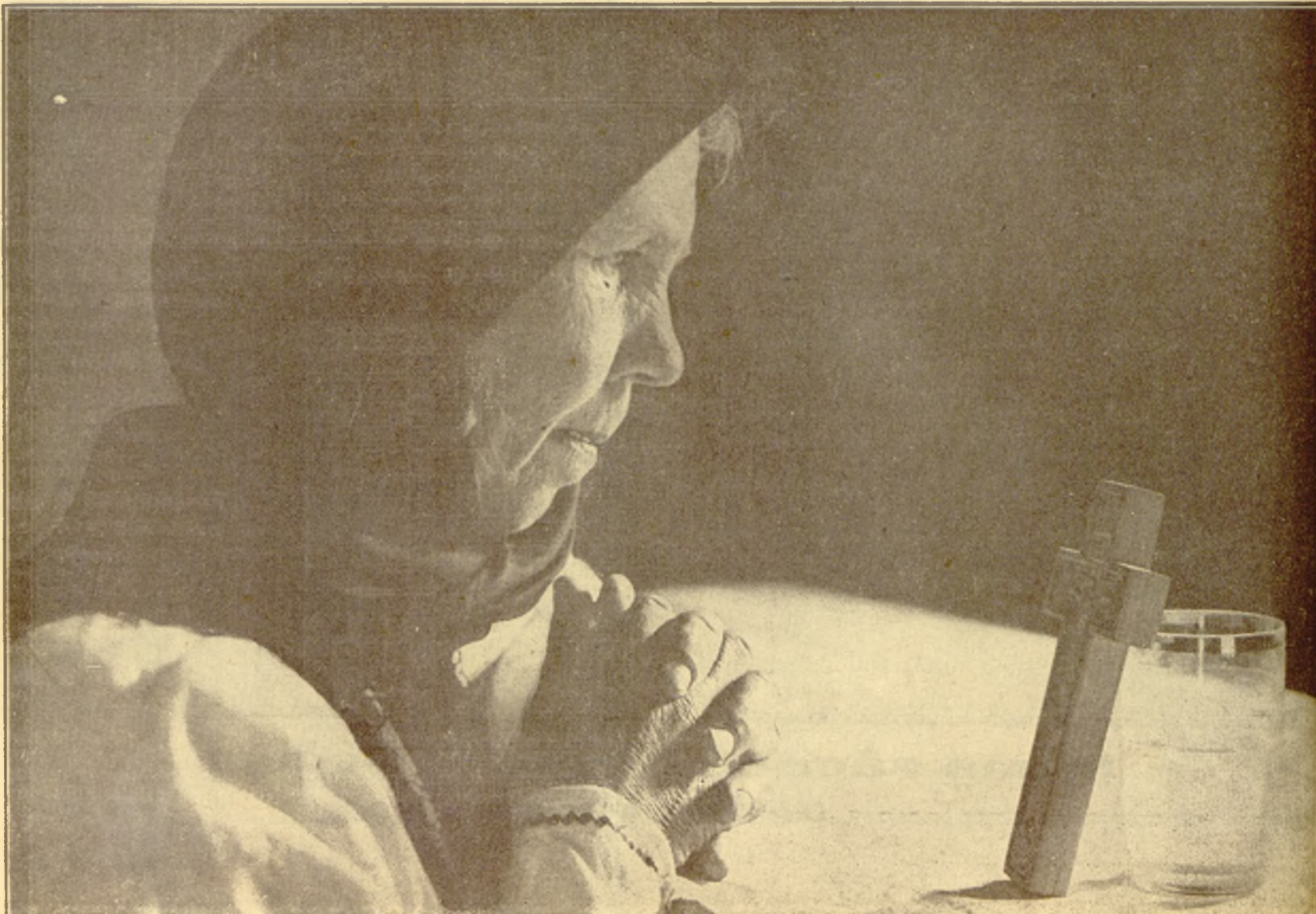
Între timp guvernul anunță că tratativele în jurul împrumutului continuă, în condițiuni care îl îndreptătesc să fie optimist.

ZIUA de 7 Octombrie, care putea să fie o zi sângeroasă pentru Austria, a trecut în liniște perfectă. Ziua aceasta fusese aleasă de organizațiile naționaliste pentru a demonstra în favoarea lozincilor lor, și eventual pentru a da o lovitură de Stat.

În semn de contrademonstratie și pentru a evita o eventuală lovitură, forțele republicane au ales aceeași zi și același loc, pentru a se întruni.

O încăerare cu grave consecințe nu era exclusă. Războiul civil părea iminent.

Din fericire, ziua a trecut în liniște, ambele tabere mărginindu-se să manifesteze în ordine.

Damenii faple Suediei

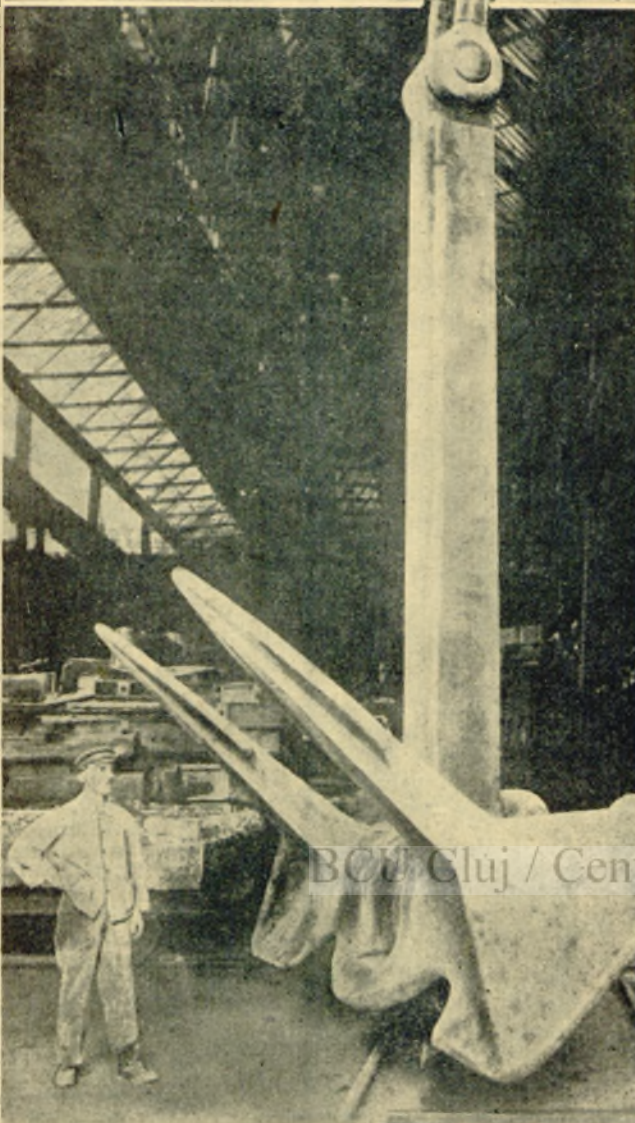

Singura femeie care va lua parte la sborul în America, al dirijabilului „Graț Zeppelin”, lady Drumond, ziaristă.

Regele Alfonso al Spaniei în vizită la regele Gustav al Suediei. Suveranul spaniol poartă costumul național suedez.

O biblie uriasă care se găsește la Biblioteca Națională din Stockholm. A fost scrisă la 1200, în Boemia la o mănăstire.

Ancora uriașă, a mareului vapor german „Europa” — lansat în luna trecută la Bremen — cântărește 30 tone.

Mărcile postale germane, emise în Germania cu ocazia noului dirijabil „Graț Zeppelin”.

Monumentul eroilor aviatori francezi, Nungesser și Coli, dispăruți în Oceanul Atlantic — ridicat la intrarea în portul de Havre.

Jack Dempsey — fostul campion de box; s'a făcut artist de teatru la New-York.

Procesul germinării în film

O invenție care permite să se urmărească pe ecran diferite faze ale dezvoltării plantelor

Un american — se putea oare să fie altfel? — d. Carl D. Clarke, desenatorul medicinal al universității Maryland din Baltimore, a inventat un aparat deosebit de interesant.

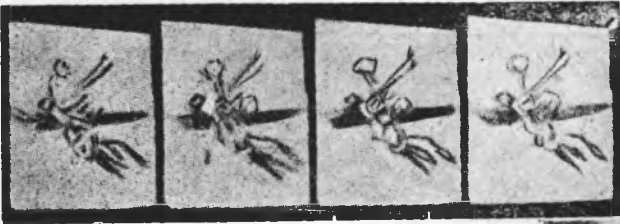
E vorba de o mașină perfecționată, cu ajutorul căreia se va putea urmări, în film,

nalizat el nu conține decât o combinație de elemente chimice — carbon, hydrogen, oxigen și azot, cu urme de fosfor și sulf. Razele X au permis oamenilor de știință să pătrundă unele ține asupra celor ce se întâmplă în interiorul oului, în timpul transformării sale. Rezultatele acestea au fost greu de obținut și neîndeslătore. Mașina lui Clark face posibilă prezentarea unui film

lodon. Oul e plasat apoi într'un mic incubator, sub o lentilă microscopică, de putere modestă. Incubatorul, e încălzit automatic de niște lămpi caustice speciale, care emit căldura necesară și mențin aceeași temperatură permanentă. Când temperatura se ridică, la un anumit punct, aparatul de încălzire interceptează în mod automat. Interceptarea camerei fotografice e astfel aranjată încât se produce numai la intervale de o oră, pentru a să evite filmarea repetată a aceloraș scene. Oul e lăsat în incubator timp de 21 de zile.

În ultima zi, mașina se oprește în mod automat. Atunci se deschide incubatorul și vom vedea apărând un pușor, care a părăsit găoacea de un minut. Iar fazele prin care a trecut, până să ia ființă și formă, au fost prinse de către aparatul de filmat.

Microscopul a devenit un element de prima necesitate, în laboratoriile oamenilor de știință. Prevedem că în curând și aparatele de filmări microscopice vor fi neîmpieșite. Clarke a făcut prin microscop și alte ex-

Proiectarea filmului care arată metamorfoza prin care trece conținutul unui ou.

incolțirea unui germen, creșterea unei flori, nașterea unui pui de găină, în perioada când se găsește încă închis în om. bătăile inimii la o turturică.

Mașina, a cărei construire a durat șase luni, se compune dintr'un ceasornic de mărimea unei pendule, care se întoarce odată la opt zile, combinat cu'n aparat obișnuit pentru filmări și un puternic microscop. Motorul electric, care animă ceasornicul, e închis într'o cutie neagră dreptunghiulară cu un diametru ce nu trece de 90 cm. Aparatul pentru cinematografiat la fel cu toate aparatele întrebuințate în studiouri — se găsește suspendat pe o coloană de metal, care e fixată în mijlocul cutiei.

Manevrarea mașinii e ușoară și simplă pentru operatorii obișnuiți cu aparatele de filmare. Ceasul electric poate fi aranjat așa ca să funcționeze la intervale de la o secundă până la o oră și dânsul mișcă declanșatorul adică regulează luarea fazei. Aparatul de filmat e învârtit de un motor electric legat și controlat de ceasornic.

De îndată ce s'a dat drumul forței motrice și ceasornicul a fost aranjat după dorință, mașina funcționează, fără ca să fie nevoie de o asistență specială. La fiecare interval fixat se produce un contact, un circuit electric se închide, motorul pornește și camera operează. Operația aceasta continuă până ce numărul dorit de acțiuni au fost obținute.

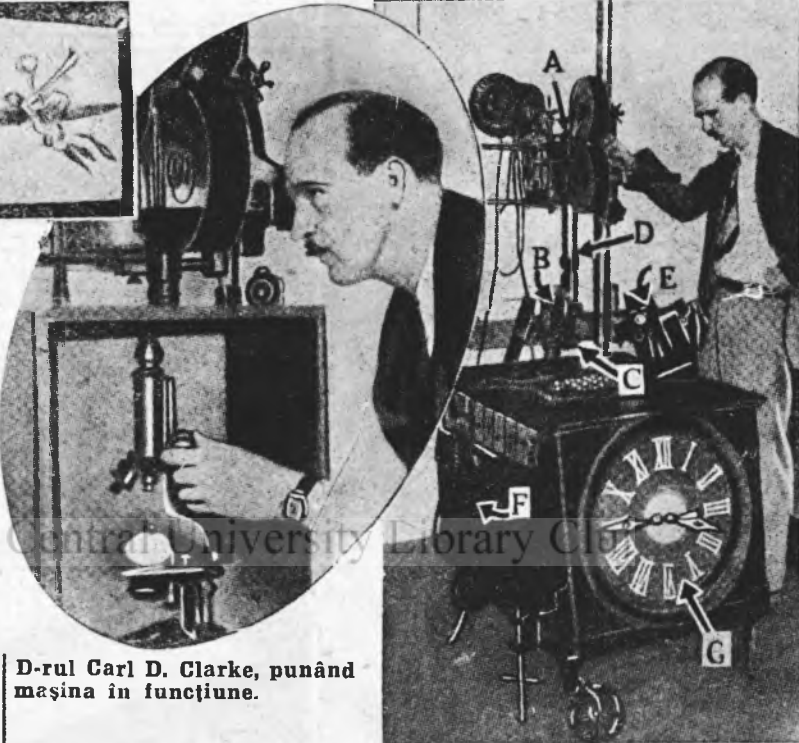
Domnul Clarke își potrivește de obicei mașina seara, înainte de a părăsi laboratorul, iar când se întoarce a doua zi dimineața, găsește mai multe suluri de film, gata să fie dezvoltate și apoi proiectate pe ecran.

Ideea acestei invenții i-a venit din dorința ce avea de a evita prea numeroasele fotografieri, în vreme ce urmărirea creșterea trandafirilor și florilor de Iris. Cu ajutorul ceasornicului automat nici o scenă nu scapă lentilei și nici nu e luată de două ori.

Inventatorul — pomenim în treacăt că e absolvent a două facultăți universitare — a reușit să ia fotografii animate ale inimii unei turturele, nu mult după moartea acesteia. Camera a înregistrat mișcări care continuau și după moartea pasărei.

Actualmente dânsul e preocupat cu experimentarea filmării unui ou de găină, înainte de a se transforma în pui, adică în perioada de cloacire artificială.

Urmărirea creșterii organice în micul spațiu al unui ou de găină e într'adevăr o problemă extrem de grea. Când oul e a-

D-rul Carl D. Clarke, punând mașina în funcțiune.

Fotografie de film care arată o inimă de turturică. Pulsările au fost foarte clar înregistrate.

- A. Camera fotografică în legătură cu ceasornicul.
- B. Microscopul prin care se fotografiază.
- C. Obiectul de sticlă.
- D. Lentila aparatului fotografic.
- E. Aparatul care luminează câmpul fotografierii.
- F. Aparat de control.
- G. Ceasornicul care regulează intervalele de expunere.

asupra celor mai mici detalii. Dacă experiențele pe cari le face actualmente în această direcție, vor reuși, vom vedea într'o bună zi, pe ecran, în două sau trei minute, procesul chimic al dezvoltării unui pui în interiorul oului. Metoda întrebuințată pentru filmarea acestui proces, prezintă un mare interes.

Mai întâiu trebuie făcută o găurică, de mărimea unei lentile microscopice, pe coaja oului. Operația aceasta, după cum arată Clarke, e foarte dificilă, pentru că trebuie procedat în așa fel ca membrana delicată, care se găsește lipită de coajă, să nu fie găurită. Duzini de ouă sunt aruncate pentru că mâna omenească poate doar cu mare greutate, să perforzeze numai coaja.

Dacă operația de perforare dă un rezultat satisfăcător, se așază deasupra găuricii o sticlă de ceasornic. Sticlă se lipește cu col-

periențe surprinzătoare. De pildă a analizat stropii de apă de mare, arătând apoi minunatele cristale formate de săruri, când apa se usca. Mai târziu le-a proiectat pe ecran.

Numeroase experiențe s'au făcut prin microscop și asupra unor părți de plămâni omenești, cuihuri canceroase și alte organe atacate de boli.

Dacă oamenii ar vedea la microscop, diferitele alimente cu care se hrănesc, e sigur că le-ar pieri pofta de mâncare. O bucată de brânză Roquefort, așezată în fața aparatului de filmare microscopică, va desvălui o masă de vietăți care se mișcă, într'un tempo foarte repede. Chiar în oțet — pe care-l consumă orice om — se pot vedea înnotând o mulțime de creaturi de forma șerpilor.

Oameni poliflcioși: Feriți-vă de microscop. (N. L. R.)

Conflictul dintre un sat bogat și altul sărac, în Rusia

ÎN TRE satul Ludsit, din Rusia răsăritea-nă și cel învecinat, Ludorwai, domnea încă de mai multă vreme, o zăbanie. Ludsit e locuit de țărani bogați, pe când Ludorwai nu are decât locuitori săraci, cu pământ puțin și vile slabe.

Cei din Ludsit se uitau de totdeauna cu dispreț la sărăncocii din Ludorwai, aceștia însă deslănțuiră și mai mult furia bogăților din Ludsit, când primii își lăsară vitele să pășuneze în voie, pe izlaurile celor din urmă.

Certurile se țineau lanț. În sfârșit cei

din Ludsit nu mai putură suporta această provocare. Zilele trecute, o bandă formală din ei, se duse pe câmpurile celor din Ludorwai, tăbărând asupra celor, ce munceau la câmp. Săracii au fost bătuți mă, apoi au mai fost siliți să dea înscris făgăduiala, că vor bate, din ordinul celor din Ludsit, pe consătenii lor, cari nu se aflaseră la câmp.

Și într'adevăr, faptul acesta s'a și înlămplat.

Acum s'a amestecat însă justiția în războiul acesta, ordonând o anchetă.

Țăranii mai bogați, cari nu se bucură de favoarea actualilor puternici ai zilei, din Rusia, vor avea de răspuns în fața tribunalului și probabil, că nu vor scăpa fără pedepse.

Ursarul

CARMENCITELE spaniole când dansează **Sevilana**, înfășurate în șaluri de mătase, baletetele de refugiați ruși când joacă în

Martinică filosofează.

cizme roșii căzăceasca, țigăncile-cadane dela Moși și țiganii cu ursul, utilizează tamburina cu mici tipsii de alamă, pe care o scutură în ropote sonore.

Erau trei țigani și un urs melancolic, dincolo de Herestrău. Veneau pe jos, dintr'un sat depărtat, în turneu spre Capitală. Acești artiști, — pentru cari music-hall-ul este mahalaua și scenă strada, — se profita-

intr'o seară ca trei umbre chinezești pe ecranul cerului de toamnă — plus silueta dolo-fană a ursului.

Doi dintre țigani cerșeau, repezindu-se cu pălăriile întinse spre automobilele, care treceau în viteză pe șosea. Cerșeau cu riscul vieții, încercând să prindă din sbor moneda problematică, ce li se svârlea din mașină.

Cerșesc, cu insistența poșidicului mahomedan din Constantinopol, fiindcă numărul de vulgar varieteu al ursarilor, a căzut în disgrație, de când cinematograful, a pătruns în toate periferiile. Și apoi, e criză...

— Sărăcie mare, — se plânge unul din dănciuci: ne-am vândut și tobăta cu zurgă!...

Intr'adevăr, grupul acesta de ursari, cântă fără zornăitul tamburinei profesionale.

Cântec cu accente ce îndeamnă animalul să topăie greoiu, îmboldit de băta ursarului și tras de lanț până la sugrumare. Mahalagii fac haz; dar în ochii animalului se citește încă, groaza de tabla de tinichea în-cinsă cu jar pe dedesubt, pe care ursul a fost dresat „să joace”. Confrate de iarmaroc cu animalele din circ, ursul țiganilor dela noi, ar trebui să se bucure și el cândva de protecția celor ce voiau, — emoționați o clipă de felul cum Jack London înfățișa calvarul acestor artiști cu patru picioare —, să înființeze o societate pentru apărarea lor.

— Pe Martinică îl avem de mic, — spune dănciucul; — era cât un ghem de lână. L-am pus de copil pe jar și aia joacă așa...

O femeie cu basma s'a lungit pe trotuar, cu fața în jos. Ursarul îmboldește animalul, care se urcă pe spinarea femeii și începe să topăie pe ea. Ce să fie acest spectacol inedit și care pare fără rost?

Ei bine, o calcă ursul, „ca să-i treacă durcile de șale”; bizară superstiție, — sau poate că masajul pe care-l face ursul topăind pe trupul bolnav, își face efectul.

Iar dacă te-ai speriat, obiceiul îți impune să cumperi „păr de urs”; țiganul va smulge din crupa ursului, câteva fire de păr, „pentru sperietură”, și ți le va vinde cu un leu firul...

Cu fiul lui Harry Liedtke la Brema

ÎN ultima-mi călătorie, pornisem de dimineață cu trenul ce leagă orașul Brema de portul propriu zis, iar ca să-mi fie agreabil, consulul general al României din localitate, d. Benasman, îmi dădu cea mai simpatică dintre călăuze, în persoana tânărului fiu al lui Harry Liedtke, artistul de cinema. Tânărul care a fost timp de doi ani în România, vorbea limba noastră cu un accent foarte draguț. Inșă adânc lovit de moartea tragică a fratelui său, — tânărul Jan Liedtke, — îmi vorbi tot drumul de săr-

bătoritul lui tată, pe care îl adoră și îl compătimește pentru gloria lui adesea atât de incomodă.

— „Tata nu m'a lăsat să fac film”, zice zâmbind fiul marelui „star”. „Spune că e o viață ucișătoare”.

Și modest, bine crescut **Hans Jan Liedtke** e funcționar la consulatul României. Și are cele mai bune amintiri, despre țara noastră. Fumând câteva țigarete fine, povestim multe și de toate, ajungem într'o oră la Brema-port.

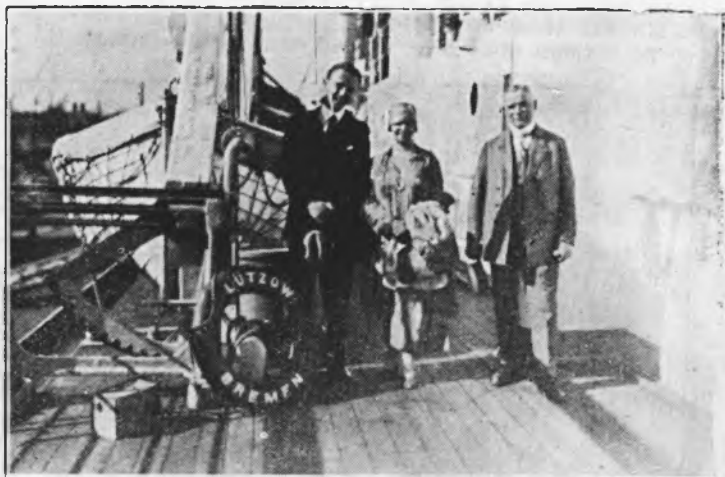
FULMEN

Un soldat american, curăță ceapă pentru „cazan”, cu mască împotriva gazelor, ca să-și ferească ochii de usturime.

PARLATOS, campion de oratorie (45 ore)

IN PLIMBARE CU FIUL LUI HARRY LIEDTKE

O INOVAȚIE: Publicul, urmărind o audiere de gramofon, la o mare firmă comercială.

Cărți nouă

Taina fiicei bancherului, noul roman de N. Arcaș, nu este un simplu titlu, ci povestirea emoționată a unei drame reale din zilele noastre. Cazul nu e unic când o logodnă, infiripată sub auspiciu frumose, se

rupe pe temeiul unei bănueli. Cp atât dar mai cu pasiune se va citi Taina fiicei bancherului, roman în care autorul: N. Arcaș, ne descrie zbuciumul unui fiu de boer pentru a se convinge dacă aceea pe care o adora îi merită sau nu numele.

Edițura „Ancora”. Prețul: lei 35.

O nuntă țigănească în Capitală

O vastă centură de maidane acoperă circumscripțiile de periferie ale Capitalei; sunt și câteva oaze de căsuțe țărănești, cu ulițe formând arabescuri rare, de drumuri desfundate, pline de gropi și hopuri ca un tabogan orizontal.

Șirul de case se întrerupe din când în când, ca să facă loc unui nou maidan, pavat capricios cu gunoae, moloz, cenușe și orătanii moarte. Murdăria de pe aceste maidane pare că se revarsă, inundând ulițele vecine.

Și tot câmpul dintre periferia orașului și suburbane, nu este decât un astfel de maidan...

Maidanul bucureștean e un fel de republică a vagabonzilor și „mardeiașilor”, o junglă pitorească cu legile ei proprii, ca și jungla lui Kipling, un ring de îndrăznețe asasinat, de sinistru desfrâu și uneori de croism.

Maidanul are culoarea lui locală foarte puternică; țiganii sunt populația cu cele mai deosebite moravuri din această junglă cu vegetația calică.

O șatră s'a instalat la marginea Capitalei. Iată cortul, cu toată gospodăria, plus pisica râioasă cu care se joacă o fetiță de faraonică descendentă. Sora ei mai mare e în preajma nunței, și cu acest prilej familia a hotărât să facă... o bae. Mireasa ajută mamei sale bătrâne să se spele...

Campingul gospodăriilor țigănești, duhnește. Mizeria e uluitoare. Dar mireasa are 16 ani și mirele 17: în tinerețea lor, fata râde sglobie, — spălându-și picioarele pe

zat, accesoriu scos din cort, inseparabil de șatre, căci latele au nevoie, la zile mari să fie disciplinate.

Spălătul picioarelor și al părului. Singurele părți „vizibile”, sunt supuse unui tratament special

Mireasa se îmbracă. Și-a pus cămașa, în aer liber, — cortul e prea îngust, — își trage ciorapii albi, cu câteva ochiuri sărite din țesătura putredă. Din trusou lipsesc însă

ciorapul s'a rupt haotic. Dar asta nu e importantă. Moravurile țigănești nu au ajuns la frivolitatea cucoanelor din lumea bună, căci rochia fetei este lungă, apronul de călcăe, și piciorul nu se vede până la genunchi.

Rochie albă, pantofi albi cu barete și galoane Pe frunte două benzi înflorițe.

Toaleta exotică a miresei e gata. Sosește mirele, escortat de taraful de lăutari comenzi sanguini, cari cântă un marș special. Ședrofia începe. Mama soacră inviță asistentă:

— Nu poftiți în salon?

Salonul e un umbrar improvizat, acoperit cu stof și pae; câteva spice se apleacă în adiere: fac reverențe oacheșei miresei maidanului.

Dar rasa aceasta vânjoasă, preferă aerul liber. În fața „salonului” se încinge horta țigănească, cu tropări subliniate de denierile arcușului pe cele mai subțiri coarțale ale viorii, de făcănitul sonor al țambalului și de fluerăturile disperate ale năierului, căruia nu i s'a arătat încă — în glumă — lămâia.

Cavalerii sunt în vestă, din care es la voalte mănecile cămășilor brodate în armuroși. Sosește vinul. Ochii tineretului scapă cu luciri diabolice, ca de crimă. Se dă lăutarilor o sticlă, care trece din mână în mână. Neam igienic, înainte de a bea, fiecare țigan șterge gura sticlei de pieleașul său negru, într'un gest asemănător al sinucigașului care-și tae beregata...

„Orchestra”, cu nașul în frunte, în marș, spre mireasă.

„Curățenie generală”... la câțiva ani odată. Toată „familia” face bae, în aer liber.

care s'a încrustat toată murdăria maidanului, iar mirele a plecat să angajeze lăutari.

obiecte de mare necesitate în toaleta unei femei: jartierele. Mireasa alege din maldărele de gunoae de pe maidan două fâșii de

Cheful se încinge. Și nunta se termină obiceiul printr'o încăerare generală, din care mireasa ese cu frumoasele cosițe devas-

Mireasa primește darurile.

Conform ritualului, mama întinde miresei pachetul cu haine, — trusoul de zestre, — în timp ce dănciucii fac cerc în jurul lor. Toaleta miresei este complicată: viitoarea soacră îi creștește părul cu fierul de fre-

cârpă, cu care-și leagă ciorapii. Cu acest prilej, s'a întâmplat un mic accident în „dessous”-ul îmbrăcat la lumina soarelui:

iar mirele cu un ochiu tumefiat, dacă chiar cu o butonieră în plus, făcută de ceagul vre-unui cavaler de onoare, nu

„Mireasa, este dichisită de rude, în sunetele „orchestrei”.

Onorata asistența, dansează în fața „salonului”. (Ver-
leaja din dreapta).

Mireasa e „îrezată”.

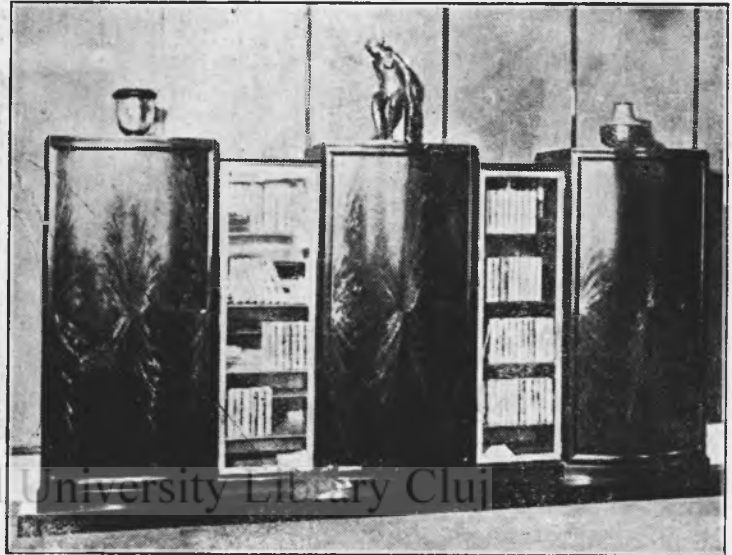
în stofa hainei, dar și în pielea celui cărui
mădădanul îi va servi în noaptea aceasta de
pat nupțial.

Fără îndoială că în nici un oraș din lume
nu se pot întâlni contrasturi de viață mai
accentuate ca în capitala României întregite.

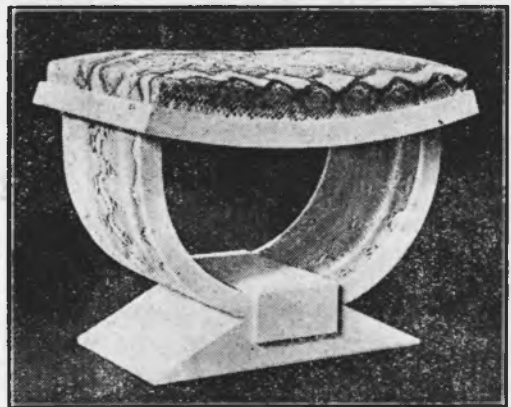
Și aceasta se întâmplă în mahalaua Bu-
cureștilor, la 3—4 klm. de centrul micului
Paris.

DAN

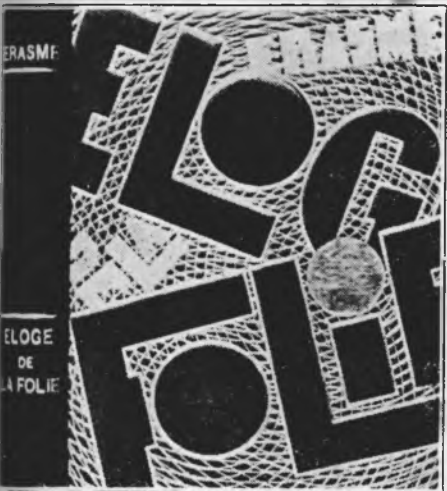
Expoziția de artă franceză contemporană

Stânga sus :
Vază cu statu-
ete; jos : Legă-
tură modernă
de carte;
mij-
loc : Pisicuță
de porțelan ;
dreapta sus: Bi-
bliotecă moder-

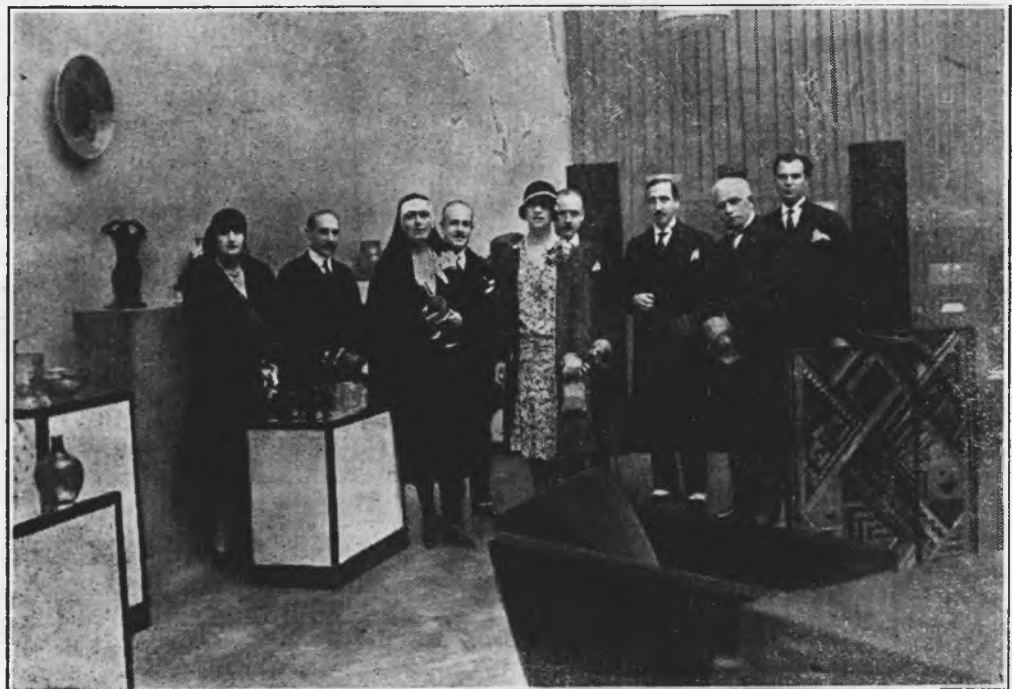
nă; jos: scaun tanceze, curbat.

SEZONUL artistic al anului acesta s'a
inaugurat cu o extrem de instructivă ex-
poziție de artă franceză la Pavilionul Artelor
dela Șosea. Deschiderea ei s'a făcut în pre-
zența directorului general al artelor fran-
ceze d. Paul Léon.

E o manifestare internațională menită să
stădăngă relațiunile de amicitie dintre Fran-
ța și România. Este însă în același timp,
începutul unei noi orientări în preferin-
țele publicului : spre modernismul în artă.

Din acest punct de vedere, ca și din acela
al calității lucrărilor alese, meritul orga-
nizatorilor — d-nii Jean Baras, autorul u-
nei interesante lucrări asupra „Porțelanu-
lui” și Jacques-Vienot-Dim — este foarte
mare : Ei vor fi făcut cunoscut publicului
nastru realizările obținute în arta decora-
tunii interioare. Căci ceiace domind în ex-
poziția franceză dela Șosea e decorațiunea
de ansamblu a interioarelor. Și, în această
direcție, au contribuit maestrii cei mai cu
reputație în : mobilă, ceramică, tapiserie,
feronerie, grafică, bijuterie, legătură de
cărți dantelărie, covoare, pictură, sculp-
tură, „ritrauz”-uri, etc.

FAMILIA REGALĂ LA EXPOZIȚIA ARTEI FRANCEZE

PAGINA SPORTIVĂ

Sportul în sprijinul progresului

DUPA cum arta, sau — pentru a fi mai prozaici — balanța comercială a unei țări, indică un anumit grad de dezvoltare și de progres, tot astfel sportul, oglindindu-se în sine gradul de concepțiune al unei națiuni, într'un domeniu limitat. Dar după modul de înțelegere al acestui domeniu, se pot lesne trage concluzii prin analogie, asupra sesizării tuturor problemelor, de către un stat. Să analizăm de pildă activitatea multilaterală a Statelor-Unite, a Mării Britanii, a Germaniei, să ne oprim cercetările asupra Cehoslovaciei, pentru a scurta în ultimă instanță activitatea sportivă a republicii poloneze.

Pe toate țăramurile acestei țări, se denotă o dezvoltare proporțională. Problemele de natură artistică, economică, socială, politică, fizică, beneficiază de aceeași neprecupețită și largă atențiune.

La concertul acestor activități, vedem deci locul de seamă pe care îl ocupă sportul, alături de ceilalți factori, de cultură și progres. Într'adevăr, mișcarea în aer liber devine un element indispensabil bunei propășiri. Regresul fizic, înregistrat în ultimele secole, în favoarea celui psihic, în mod rațional va provoca și falimentul intelectului.

Individul cu trup minuscul și cap gigantic, visat de himerele utopiștilor, va fi în realitate o revenire la prima treaptă — fizică — a celei mai inferioare stări zoologice. Iată de ce actualmente se încearcă difuzarea cât mai intensă, a sportului în masse, mai ales după măcelul popoarelor, când neputința fizică a eșit și mai accentuată în relief. Această generație — denumită ironic „a sportului” — este de fapt după toate aparențele, o tranziție în marele proces al omienirii: tinde spre refacerea fizică pentru salvarea spiritului altfel menit pieirii. Însăși rasa galbenă, — al cărei regres exterior este remarcat de știință, practică, cu vădită asiduitate, educația fizică.

Pentru prima oară dela începuturile lumii lor poetice, iată că și fiii soarelui se vor adăpa la efectele salutare ale unei Olimpiade sportive, a Chinei și Japoniei.

Intru salvardarea minții, trupul își depune contribuția.

Când în concepțiunea unui popor, se cuprinde la loc cuvenit și acest mod de a vedea, deducția logică va fi că națiunea se străduiește într'adevăr, a contribui la desăvârșirea rasei umane, la progresul ei. Cine se închide hermetic în hotarele egoismului, interesându-se exclusiv de starea sa, nu mai are rostul cuvenit alături de țările care se îndreaptă laolaltă spre aceeași țintă: prin progres, unirea tuturor popoarelor.

Iată de ce statele care ating și în sport un nivel superior beneficiază de cel mai larg credit în lume; este explicația pentru care numele unei țărișoare nordice neînsemnate, flutură pe buzele celor mai certati cu geografia.

Știi ce răspuns au dat americanii, acum trei ani, la solicitarea unui însemnat înprumut, făcut de guvernul Finlandei?

„Tara care a plămădit un Nurmî, poate plăti orice datorie...”

A. Vogel

Omul cel mai revede din lume

Se știe că Paddock, considerat vreme de zece ani ca neîntrecut, și-a găsit de curând nașul într'un student din Glendale (California): Franck Wykoff. Acesta a străbătut 100 m. în 10³/₅ și 200 m. în 20⁴/₅. Wykoff a fost primit în mod solemn de consiliul municipal al orașului său natal.

Săptămâna sportivă

ACTIVITATEA este în toiu. Întâlnirile oficiale ale tuturor sporturilor se dispută cu înverșunare.

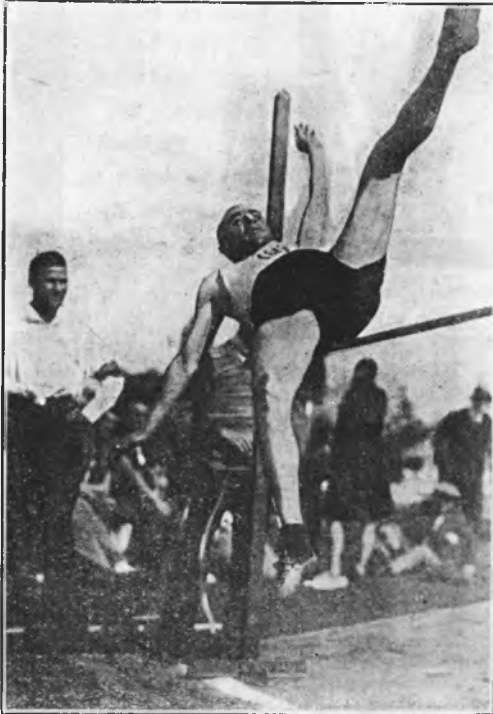
Prima citare revine...

DELA CAMPIONATELE DE ATLETISM.

ALBRICH, câștigă cursa de garduri pe 110 metri.

CAMPIONATELE NAȚIONALE DE ATLETISM. Gospodărie poloneză. Lipsă de reclamă — nu aflăm nici măcar obișnuitele programe indicatoare și care servesc cel puțin, la compararea rezultatelor realizate cu perfor-

Săritură în înălțime, fără elan

manțele anterioare naționale și mondiale. Probabil teamă naturală de mediocritatea celor cari se vor abține și o împiedicare a unei eventuale scări de comparație. Pe

toată linia, cel mai cras insucces. Anemia rezultatelor se oglindește din golicieiune tribunelor, din incompetența conducătorilor din slăbiciunea concurenților. Nu se doboară nici un record; ceva mai mult. Așa câteva probe reușesc, a fi cel mult la nivelul celor de anul trecut fără a fi la egalitate cu performanțele-recorduri. Rezultatele:

100 m. 1) **HERJEU** (Sp. St.) 11³/₅ sec.
200 m. 1) **CSEGEZI** (Ol. Br.) 23¹/₅ sec.
800 m. 1) **KARDOS** (A. A. C.) 2 minute, 5 sec. ³/₅.

1500 m. 1) **SZILAGY** 4 min. 20 sec. ³/₁₀.
5000 m. 1) **PAVELINO** (D. V. C.) 16 min. 44 sec. ³/₁₀.

10.000 m. 1) **SÂRBU** (St. R.) 35 min. 56 sec. ³/₁₀.

Disc: 1) **DAVID** (Jiu) 40.14 m.

Suliță: 1) **CIOBANU** (D. V. C.) 51.36 m.

Greutate: 1) **FRITZ** (C.-Br.) 13.43 m.

Ciocan: 1) **BODEA** (C. Br.) 39 m.

Înălțime cu elan: 1) **PANAIOTH** (Tg. M.)

1.63 m.

Înălțime fără elan: 1) **SCHLANDT** (Ol. Br.)

1.36 m.

Lungimea cu elan: 1) **ONCIUL** (Sp. St.)

5.94 m.

Lungimea fără elan: 1) **KOENIG** (Ol. Buc.)

2.96 m.

Prăjină: 1) **OGRIJEA** (Sp. Stud.) 3.21 m.

Triplu salt: 1) **PANAOT** (Tg. M.) 12.67 m.

110 m. garduri: 1) **ALBRICH** (Ol. Br.) 16

sec. ⁴/₁₀.

400 m. garduri: 1) **KARDOS** (A. A. C.) 69

sec. ⁸/₁₀.

Stafeta 4×100 m. 1) **OLIMPIA**-Brașov, 45

sec. ²/₅.

Stafeta olympică: 1) **SP. STUDENȚESC**

Buc. 3 min. 53 sec. ²/₅.

FOOT-BALL-ul, în Capitală înregistrea-ză o senzațională surpriză: „Olympia”, campioana regională cedează clubului „Juventus” cu 3—2 după ce a condus până la pauză detașat, cu 2—0.

„MACABI”, debutant în categoria întâia, face o excelentă figură, dispunând de echipa „universitarilor” cu 2—0.

„Venus” înfrânge singur „Unirea-Tricolor” cu 3—0.

CLUJ: România-Haggibor 12—0; „C. A. 0”— „R. M. S.” 3—0.

ORADEA: „C. A. C. O” — Salonta 4—1;

„Stăruința” — Crișana 4—1.

SATU-MARE: „Olympia” — „Unio” 3—0;

„Victoria” — „Tricolorul” 3—1.

CRAIOVA: „Generala” — „Rovine-Grivița”

2—1.

ARAD: „Banatul” — „Gloria” C. F. R. 6-2.

TIMIȘOARA: „Chinezul” — „U. D. R.” 3-0;

„T. M. T. E.” — „Z. S. E.” 2-0; „C. A. T.” —

„Fratelia” 5-2.

RUGBY-ul în continuare înregistrează rezultatele...

„P. T. T.” — „Stadiul Român” 16—0; „T.

C. R.” — „Sp. Studențesc” 9—6; „R. C. B.” —

„Av. Sportiv” 6—3.

...și primul scandal de soi, care marchează vitalitatea sportului cu balonul oval, în țară.

La Băneasa în fața unei asistente foarte numeroase, în care toaletele elegante ale reprezentanților sexului slab, pardon delicat, transformă câmpul într'o bogată expoziție, **GHIUR** își adjudecă **Premiul Arcului de Triumf**. (485.000 mii lei, 2300 m.) precedând pe **Mușat**. Cota: 16.

Din umorul englez

— Spui că ceasul d-tale s'a oprit când li-a căzut pe masă?

— Desigur, ce voiai să trecă printr'însa?

**MUSTARUL DE MASĂ
„FLORA” E NEÎNTRECUT**

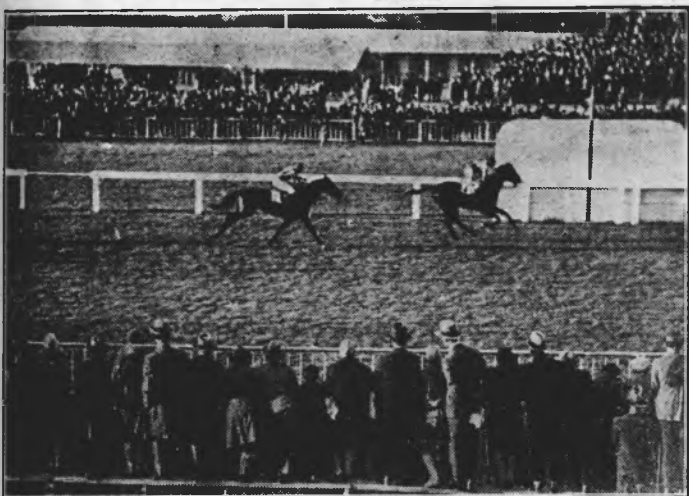

Pe la casele „plătitoare”, nu trec decât cei alinați de șansă.

Afluența la tribuna hipodromului, la aler garea premiului „Arcul de Triumf”.

Sosirea lui Ghiaur, în premiul „Arcul de Triumf”.

D. CĂPITAN BORDEA, la aruncarea cu ciocanul.

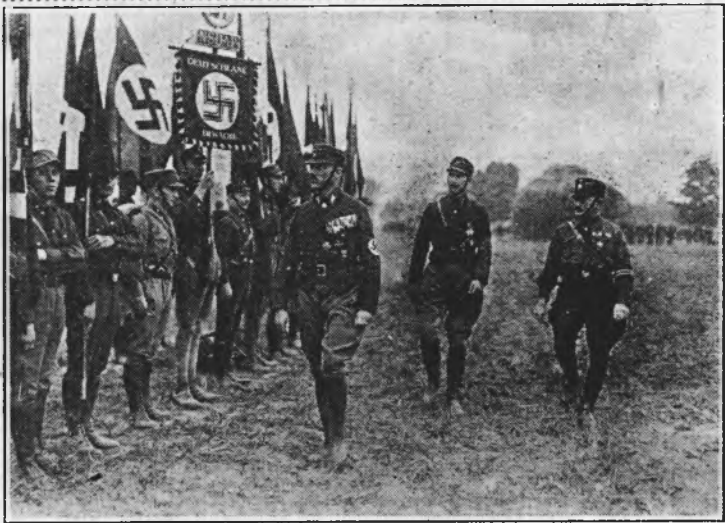
E. S. Maresalul Pilsudsky, urmărind explicațiunile sborurilor, organizate în onoarea sa, la aerodromul Pipera.

Sborul noului dirijabil „Graf Zeppelin”, de-asupra Berlinului.

Intr'o localitate lângă Londra, s'a organizat un match de foot-ball umoristic, care s'a jucat în noroi.

Președintele „Hackenkreuz”-iștilor germani, trece în revistă, drapelele organizației, la o serbare din Berlin.

FESTIVITATEA
DESVELIREI
MONUMENTULUI
EROILOR
DIN COMUNA
PROVIPA DE SUS
JUDEȚUL
PRAHOVA
la
30
SEPT.
1928

Foto
Olteanu-Câmpina.

I.P.S.S.
Mitropo-
litol Pimen
al Moldovei
oficiind
slujba la
desvelirea
monumentului

I.P.S.S.
Mitropol
Pimen,
Venerabilul
Presen și
prefectul jud. Mihailea
nu-după festivitate

A.V. LECCA.
Câmpina.

Primarul
Orășului Câmpina (x)
și organizatorii serbării

Gral. Presen (pe banta-putru deschi-
tiera) și organizatorii serbării pe noul pod.

Arhimandritul
Ghenadie (x) - episcopul
Buzăului care a luat parte la serbări.

GOLF!

Există sporturi populare și sporturi noi, adică sporturi pe care nu le poate face oricine dacă necesită un costum special, cum e tenisul, fie rechizite costisitoare cum e golful, hokey-ul pe gheață și iacul, automobilismul și regatele. Puțini știu că și la noi, pe lângă celebritățile sportive de lux, se joacă din ce în

ce mai mult golful, sportul favorit al gentleman-ilor englezi.
 Pe terenul Country-clubului dela sosea (lângă casa Minovici) elita bucureșteană se desfășoară aproape în fiecare zi cu sportul lui Lord Austen Chamberlain și al d-ului Lloyd George.
 Reporterul nostru fotografic a reușit să

surprindă un grup de jucători pe teren. Ilustrațiile noastre înfățișează pe d-ra Corina Allievri, d. Nicola Lahovary și d. Cruțescu în diferite faze ale jocului.
 În numerele noastre ulterioare vom consacra câteva pagini acestui sport care se încetățenește la noi.

ÎNZESTRAREA

de Gh. Brăescu.

ela biserică, oamenii se împărtășiară pe drumul încălzit de soare. Bărbații cu ciubote mari, istoviți de muncă, veniau câte doi, câte trei, cu minteanul pe umeri, cu mijlocul frânt de chimire late, fumând oțărându-se, nucuri de țigări ce le ardeau buzele. Femeile, veneau și ele pe urma lor, desbrodite, călcând cu economie, în gheto noi prea mici, strângând la sân copii de tăta, învăluți în scutece sărace. Toți se îndreptau să ciocnească la crăsmă ouă și păhărele, vorbind ca să scurteze drumul, exprimând cu aceleași gânduri, aprobându-se reciproc, împăciuitori, în ziua învierii, mai guralivi, pe măsură ce se apropiau de crăsmă.

Soarele răsărise demult. Oamenii se văitau de secetă. Scormonind grăul cu unghii groase, scoteau bobul înnegrit, arătându-și unul altuia că e neîncolțit, vorbind laolaltă, alintându-l ca pe un copil de lapte.

— Săracul, e crud, nu vezi? El ar vrea să se ridice, să crească, să-și dea drumul, da dacă n'are putere...

— Ar știi el cum să răsară, da n'are putere...

— Să aibă putere nu i-ar mai trebui nică. — Da poate că s'o îndura sfântul și o da Dumnezeu de o ploaia.

— Cât de puțin, să-l stropească măcar o leacă, ar iesi cum l'ai trage cu mâna.

Crăsmă era deschisă. Oamenii se așezară pe lavițe sub umbrar, vățându-se de șale.

Flăcăii, abia răsăriți, cu pene de păuni la pălărie, cu haine largi, cu cisme încretite, fumau cu patimă, strânsi grămadă, luându-se peste picior, părăduind s'audă fetele are-i priviau răsărând deoparte, cu mâna la gură, în rochii noi de stambă.

Lăutarii, o tobă mare și un contrabas de alamă, alăturați pe lângă o cobză și o vioară rămasă în două strune, prinseră a vâi adunând lumea de peste dealuri. Copiii se agătau de scrănciob. Băetani începură să joace de probă. Între ei și îmblânzindu-se, fetele roșii de plăcere se lăsară tărâte cu silă prefăcută și jocul se încinse sub ochii bătrânilor, cari prăznuiau Învierea, incluinând des, cum se cuvine de sfinte'e Paști.

Două femei desculțe, esite par'că din boală, stau la o parte, jos, cu fustele întoarse pe dos și cinsteau îmbucând din cozonacul albicios, bând rachiu c'un singur păhărel ce și-l treceau din mână-n mână, silind să bea o fetișcană cu ochii plânși, ce făcea mofturi.

— Dă, ie și bê, fată hăi, să-ți mai treacă de inimă ră...

— Dacă mai ghini o strângea 'mnezeu de mică și mă lua și pe mine.

— Săzi, nu mai vorghi așa, că-i zi mare. Las' mai ghini să trăești sănătoasă și să-ți dea 'mnezeu noroc și sănătate și zile bune.

— Și ție să-ți dea Dumnezeu zile, să trăești, să hii sănătoasă... Eu așa zic, să facă ce-i spun, că numai Dumnezeu știe cum am crescut-o... că bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte, dac'o fost un bețiv ș'o murit, m'o lăsat fără nici o palmă de loc și-s cinspăzeci ani

decând is văduvă și alt om n'am știut, ș'am muncit vasăzică cum am putut, cu palmele, ș'am rupt dela gură și ne-am făcut casă cu ajutorul lui Dumnezeu...

— Când vi'e Dumnezeu...

— La Dânsul îi tăta puterea... ei vră, acea face. De-o fi să se mărite ș'o mărita... că iacăt-o că-i față, mai mult de ce am spus nu-i dau: un suman, două rochii, ce albastră și aiasta care i-am făcut-o amu de Paști,

o păreche de ciuboțele, lăicerul cel vârgat, două perina, o icoană, un ceain și trei oi.

— Amu nu te mai pune și 'mneata pentru o stărpitură de gită.

— Nu, cum o fost vorba dela început. Așa o zis, așa să fie.

— Ie mai bê un păhărut... Las' să hie sănătoși. Că de or trăi ghini și le-o da Dumnezeu mînte și noroc, și or faci di tăti, că eu ce am avut dela părinți când m'am măritat? Nica toată... Ș'acu, slavă Domnului, ni-i ograda plină de păsări... Dă-li, dă-li, așa zic și oamenii, să le dai gitica.

— Când m'oi potrigi eu lumii...

— Apăi că n'ai încotro, că cu lumea trăești.

— Di ci s'o învoit întâi ș'acu o întoarce?...

— Nu lua și d-ta toate di căpătăi. Câte nu zice omul la un pahar de gin!... Eu așa te sfătuiesc cumătră, că n'am să zici vre-un interes, ori ceva, ferească Dumnezeu, inima mi-i curată ca cerul când se deschide el di Bobotează... da zic să se ducă și ei la casa lor... Dă-le gitica, că ți-o rămas fata gră, rade lumea și-i rusine.

— Dac'aista i-o fost, pisemne norocul ș'o fost proastă, și n'o avut mînte, să-și tragă păcatul, da din casă dela mîni, cu voia mē nu pleacă. L-o ajunge și pi dânsul păcatul, nu te teme, întoarce-i-s'ar pomana și n'ar mai avea zile, că mi-o nenorocit copchila, trăsni-o-ar Dumnezeu ș'o trăznească...

— Săzi cumătră, nu mai da într'însa... Amu digiaba dai... Săzi că omori fata...

— Di răs m'o făcut...

— Ia mai ghini o leacă de rachiu să te răcorești.

— Ooof, of, of, of... Nimeni nu știe ce foc mă arde în chiept și la inimă. Auzi, să-mi trimeată el vorbă că-i fecior de cuz.

— Cum?

— Adică, vrea să zică, ouă în cuib străin.

— Așa o zis? ...sare fata mănioasă conținându-și plânsul... Ardi-l-ar focul... gândești că-i at lui?... Atăta să trăiască el... E copchilu lui Surugiui, dacă vrea să știe...

— Spui drept?!

— Să n'am parte de lumina ochilor... Să nu mai ajung ziua de mîine și să mă usuc ne chicioare... Iar de unde nu, să-i săce lui mîna...

— Vezi, cumătră, ce mă'nvătai să fac...

— D'apoi dă, eu am știut... Eu spun ce mi-o spus Croitoru: Deie-mi gitica, ș'o ieu, că Surugiui zice, nici nu vrea ș'audă.

— Nu-i dau gitica, măcar de-as muri. Atăta gită am ș'am crescut-o de mică... Ș'acu ș'o dau lui, dar'ar boala într'însul!...

— Par'că i-o dai lui?... Ori pisemne, nu-ți-i milă de fată.

— Cum să nu-mi fie milă... Nu-i să chiamo copchilu meu.

— Dacă-i așa, di ei să n'o ajuti să intre și ea în rîndul oamenilor?

— Mai ghini o strâng de gât... Încaltea să știu c'o murit de mîna mea.

— Arăca-n de mine cumătră, nu vorghi așa că-i Duminica cē mare, și-i păcat.

— Da dă-mi bună pace, fimee hăi, n'auz că nu-i copchilu lui...? Gândești că s'proastă să-i dau gitica degeaba?

— 60 lei bucățica asta? Atunci cât s'o pun eu cucoanei?

— Dacă ești așa de bun innotător, de ce nu încerci să treci canalul Mănecei?...

— Foarte simplu: eu mă conserv pentru Atlantic...

Scoala
de
Electro-Mecanică
București
Bd. Mărășești Nr. 44

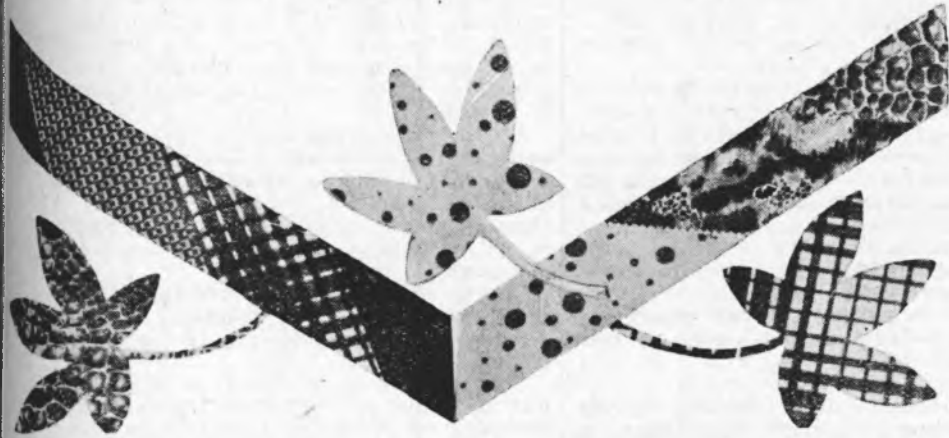
Scopul școlii este de a forma
Conducători-Deservatori tehnici pentru
serviciile Statului (C.F.R. etc.) și industrie.
Ca elevi sunt admisi numai ab-
solvenții gimnaziului sau cei cu stu-
dii echivalente: Arte și meserii, In-
dustriale, etc.

Currucule școlii sunt predate
prin corespondență, astfel că elevii
pot urma școala fără părăsirea
ocupățiilor.

Condițiunile de admitere și progra-
mul de studii se tripiet gratuit la cerere.

Moda de Iarnă

Catifeaua, regina sezonului

tată, ouvrajată, imprimată, care face deliciul frumoaselor.

În toate casele mari ale Parisului, la expozițiile ce am văzut la sfârșitul verei, eleganța, variația rochiilor de catifea m'au uimit.

La Jeanne Lauvin, furnizoarea caselor suverane, rochiile „style” de catifea, minunat pictate cu jerbe de flori, sunt adevărate capo d'opere, pe când marele Paul Poiret, triumfa cu rochiile de ceai, „d'après-midi” în „velours chiffon” imprimate alb și negru.

Această împerechere de nuanțe, în catifea mousseline, îmbracă femeia ca în niște zale de argint.

Catifeaua „blanc et noir” face ape, ondulează ca un argint viu topit pe corpurile suple și ochiul e fermecat.

Dar arbitrii modei nu se mulțumesc anul acesta a infrumuseța femeia numai în anumite ocazii. Pentru ori ce oră a zilei ei au tesut catifele potrivite.

Luciosul „velours anglais”, în tonuri de gris, marron, paiu builé, beige, formează sobre sau elegante mantouri, rochițe de trottat, și femeia în învăluirea mătăsoasă care-i mulează formele, pare sculpturală și mândră, grație catifelei, decretată regina stofelor la modă. **LAURA**

CATIFEAUA. supla, mătăsoasa catifea, care seamănă mai mult cu o musse decât cu o stofă, va fi regina saloanelor din iarna aceasta. Transformată, subtilă, ea are totuși o origine clasică. În vremea înfloritoare ale împăraților romani, creația catifelei era la înălțime.

Artizianii și matroanele întrebuintau această stofă ca podoabă principală.

Se țesea din mătase și metal, în motive reliefate. Dogii Venetiei, se drapau în blăniștoarea ei purpură.

În târziu, în Franța, fabricile Lyonului începează cu cinste în fruntea creațiilor de modele, ale acestui țesut unic. „Broderies velours de Genes” „velours du Nord” „velours Gregoire” toate denumiri ale catifele delicate la pipăit ca pielea unei pierici au fost lansate de suverana Modă și s-au înamoră cu pasiune de regala stofă când fabricanții, căutară din an în an noutăți în desene și finețe.

Arta decorativă a secolului nostru, ale cărei preocupări se ramifică în toate poartele femeii de azi, nu putea să lase neatințată splendoarea catifelei.

Prin ființă elegantă din zilele noastre, care cu neputință să se drapeze în broderii grele ale frumoaselor bunice, din motive apuse, creatorii gătelilor, transformă stoffa grea, în catifea minunată, pictată.

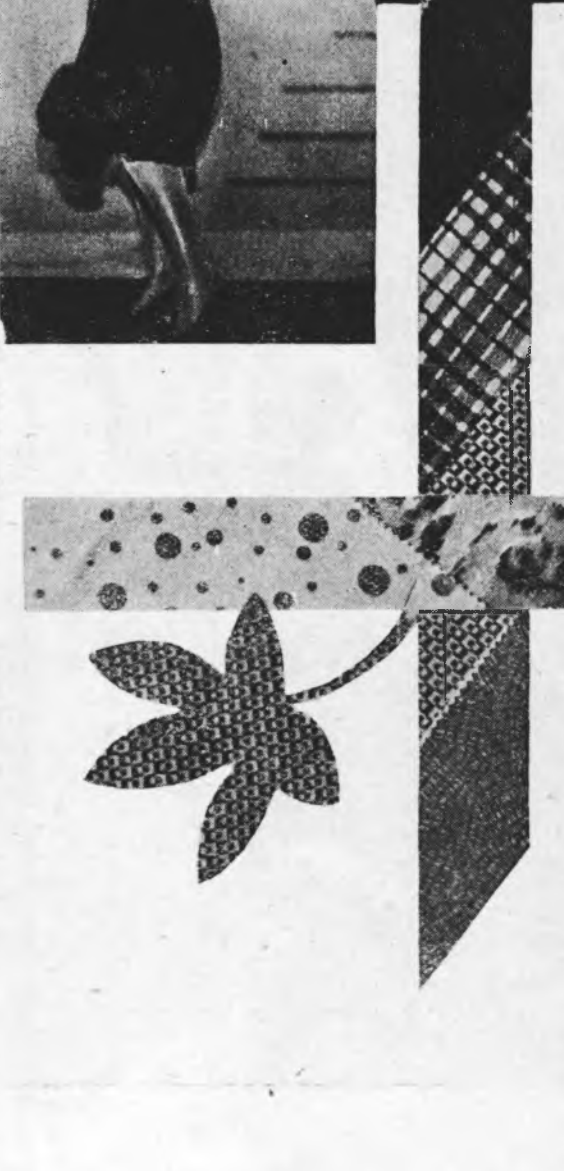
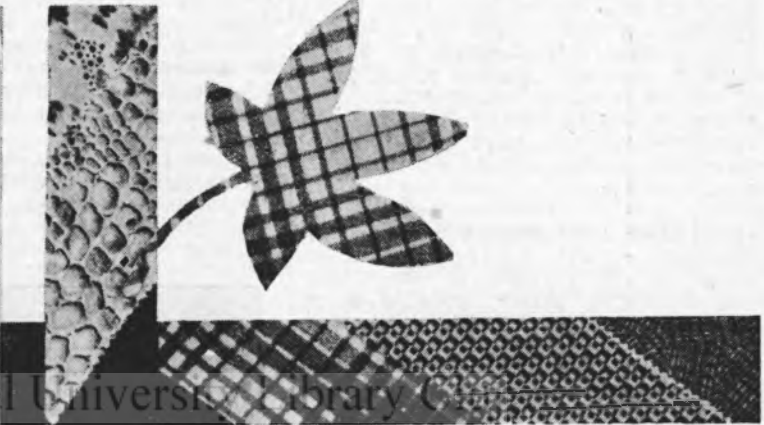
nu știe orice gospodină

CASTRAVEȚI MURAȚI, CARI NU SE STRICĂ

CEL mai neplăcut e, — mai ales spre primăvară, — căci atunci catastrofa întâmplă mai des — când voim să avem castraveți murați din borcan spre a servi la friptură, și suntem silite să-i aruncăm unu după altul, deoarece s'au putrit. Iată o rețetă, care ne scutește de această neplăcere:

Spălăm și curățăm castraveții și-i lăsăm o noapte cu sare. A doua zi de dimineață, îi punem pe o sită să se usuce și îi stergem bine și-i așezăm în borcanul curat. Când borcanul e plin, turnăm oțel vechiu, fiert dinainte peste castraveți până în borcanul. Lăsăm murăturile astăzi până avem trebuință de ele. Atunci spălăm borcanul, îndepărtăm stratul de oțel ce s'a format de-asupra și răsturnăm castraveții într'un castron curat.

Spălăm, îi punem iar pe sită, și apoi spălăm din nou la murat cu verdețurile spălate, în borcanul spălat cu apă caldă. Turnăm oțel proaspăt, fiert și răcit pe ei. După 36 ore, castraveții sunt buni de mâncat. Nu se moaie niciodată, oțelul rămâne curat, și murăturile țin luni și luni. Când am terminat un borcan, filtrăm oțelul și-l păstrăm în sticle ermetice închise. Trebuie să începem mai târziu spre a pregăti castraveții cum am descris la început.

DUCELE DE PORTLAND

de Villiers de l'Isle-Adam

NU demult, la inapoarea sa din Orient, Richard, duce de Portland, tânărul Lord altădată celebru în toată Anglia prin serbările sale de noapte, prin cazi săi victorioși, prin știința sa de boxeur, prin vânătoria sale de vulpi, castelele sale, bogăția sa fabulosă, călătoriile sale aventuroase și iubirile sale, dispăruse brusc.

O singură dată într-o seară, fusese văzută aurită sa trăsură seculară, străbătând în galop, cu stourile lăsate și înconjurată de călăreți, cu torțe în mână, Hyde-Parkul.

Apoi, — schivnicie neașteptată și stranie —, ducele se retrăsese în vechiul castel al familiei sale. Se făcuse locuitorul castelului acela masiv, construit în două epoci, în mijlocul unor grădini sumbre și pașiști umbrite de pomi, pe mica peninsulă a Portlandului.

Drept orice vecinătate, avea aici numai un foc mare, roșiu, luminând în fiecare clipă, vapoarele grele, hălăbănindu-se în larg și încrucișându-și linia fumului lor, pe orizont.

Un fel de cărare, în panta spre mare, o alee întortochiată, săpată între două întinderi de stâncă și împrejmuite, în tot lungul ei, de pini sălbatici, își deschide jos porțile grele, aurite, pe chiar nisipul plâjii, potopit de apă, în ceasurile refluxului.

Sub domnia lui Henric al IV-lea, din acest castel întărit, s'au împrăștiat în lume legende multe. În lăuntrul lui, sub jocul de lumină a vitraliilor, strălucese bogăția feudale.

Pe platforma, care leagă între ele cele șapte turnuri, — veghiază încă, în fiecare colț de ziduri, aici, un grup de arcași, dincolo un cavaler de piatră, sculptați de pe vremea cruciadelor, în atitudinii de luptă.

Noaptea, aceste statui, — ale căror chipuri acum șterse de ploile grele, de furtuni și de bruma a sute de ierni, au expresia schimbată de multe ori, prin rețușa pe care le-a dat-o trăsnetul, — oferea un aspect vag pretându-se ușor celor mai superstițioase viziuni. Iar când, ridicate în masse multiforme de vreo furtună, valurile se aruncă, în întuneric, împotriva malului înalt dela Portland, închipuirea trecătorului rătăcit, care își grăbește pasul pe drumurile de stâncă, — ajutată mai cu seamă de flăcările revărsate de lună asupra acestor umbre granitice —, poate să gândească, în fața acestui castel, la vreun asalt veșnic, susținut vitejește de către o eroică garnizoană de soldați fantome, împotriva unei legiuni de spirite rele.

Ce însemna oare schivnicia acestui senior englez, până mai eri atât de fără griji? Era tocmai în toiul unei crize de spleen? El, cu suflet atât de voios, din naștere chiar. Imposibil... Vre-o influență mistică adusă cu el, din Orient? Poate.

Curtea se îngrijorase și ea de această dispariție. Regina trimisese, dela Westminster, o scrisoare, lordului invizibil.

Rezemată în apropierea unui candelabru, regina Victoria, întârziase în seara aceea, într-o audiență extraordinară. Alături de ea, pe un taburet de fildeș, sta tânărul lectriță, miss Helena II...

Un răspuns, pecetluit cu negru, sosi din partea ducelui de Portland.

Copila, după ce deschisese plicul ducal, străbătu cu ochii ei albaștri — zâmbitoare lumini de cer — putinele lămpi, ce conțineau. Apoi, fără nici un cuvânt, cu pleoapele închise, o prezentă Majestății sale.

Regina citi și ea în tăcere.

La primele cuvinte, chipul său, de obicei impassibil, păru să fie întipărit de o umire mare și tristă, tresări chiar apoi, tăcută, apropiă hârtia de lumânările aprinse. Lăsând să cadă pe lespezi, scrisoarea, care ardea, se adresă celor ce se aflau la câțiva pași de ea:

— Mylords, nu veți mai revedea pe scumpul nostru duce de Portland. Nu va mai lua parte la desbaterile parlamentului. Îi dispensăm de aceasta, printr'un privilegiu necesar. Taina lui va fi păstrată! Nu vă

mai îngrijiți de persoana sa și nimeni din oaspeții săi să nu caute vreodată a-i vorbi.

Apoi se adresă bătrânului curier al castelului:

— „Vei spune ducelui de Portland, ceea ce ai văzut și ai auzit acum. „Regina mai aruncase o privire asupra cenușii negre a scrisorii, înainte de a vorbi.

După rostirea acestor cuvinte misterioase, majestatea sa se ridicase, spre a se duce în apartamentele sale. La vederea lectriței rămasă nemișcată și parcă adormită, cu obrazul sprijinit de tânărul ei braț alb, pus pe moarul prafuriu al mesii, regina, uimită, șoptii încet.

— Mă urmezi, Helena?

Tânără fată nedând niciun semn de viață, toți se apropiară de ea.

Fără ca vreo paloare oarecare să-i fi trădat emoția, — cum ar putea păli un crin, — leșinase.

La un an după sentința rostită de regină, în timpul unei nopți furtunoase de toamnă, vapoarele care treceau la depărtare de câteva mile, văzură castelul Portland luminat.

Nu era prima din serbările pe care lordul absent, le oferia în fiecare anotimp.

Se vorbea mult despre aceste serbări, deoarece sumbra lor excentricitate atingea aproape fantasticul.

Ducele nu lua parte la ele. El, locuia numai în turnul principal.

De cum se inapoiasse, dăduse ordin să fie acoperite cu oglinzi mari de Venetia, zidurile și bolțile vastelor subterane ale castelului.

Pe ios se aflau lespezi de marmoră și mozaic. Draperii splendide, deschise puțin de-asupra unui nod mare, despărteau un șir întreg de minunate săli, legate una de alta, unde sub lumina strălucitoare a policandrelor de aur, se vedeau numai mobile orientale, brodate cu arabescuri pretioase, în mijlocul a multor flori tropicale. Din avuzuri de porfir, urcau fântâni țâșnitoare, de parfum.

Aci, în urma unei invitații prietenești a castelanului de Portland „care regreta că trebuie să fie mercu absent”, se aduna o mulțime strălucită, toată elita tinerei aristocrații din Anglia, cele mai seducătoare artiste, cum și cele mai frumoase femei, din gentry.

Lordul Richard era reprezentat printr'unul din prietenii săi de altădată.

Incepea atunci o noapte de sărbătoare princiară.

Singur, la locul de onoare al mesii fotoaliu tânărului lord rămânea gol, iar marca ducală, pusă de-asupra spetezei, era mercu invăluită într'un zăbranic de dolju.

Privirile încurând inveselite de beție și plăcere, se înturnau bucurase, spre vedeații mai frumoase.

Astfel, la miezul nopții se înăbușiau la Portland, sub pământ, în voluptoasele săli în mijlocul aromelor amestecate ale florilor exotice, hohotele de răs, sărutările, sgomotul paharelor, cântecele și muzicele!

Dar dacă vreunul din oaspeții s'ar fi ridicat dela masă la ora aceea, și s'ar fi dus afară, pe plajă, spre a respira un aer mai

Zece minute zilnic pentru frumusețe!

MUNCA menține pe om tânăr, asta e sigur. Această cură de întreținere trebuie însă sprijinită, pentru a fi și mai

eficace, pe un adevărat tratament al frumuseții. Nuanța de tristețe, cu care femeia care are o profesiune sau o meserie extrascasnică se uită în oglindă gândindu-se: „O cum aş arăta, dacă aş avea destulă vreme pentru mine”, e cu totul nemotivată.

Căci totmai această categorie de femei a învățat cum să-și împartă vremea, și dacă vor, pot sigur să-și economisească vreo câteva minute, pe care să le dedice exteriorului.

curat, ar fi dat de un spectacol, în stare să-i turbure buna dispoziție, cel puțin pentru restul nopții.

Pe alea ce scobora spre ocean, un gentleman, învăluit într-o mantie, cu obrazul acoperit cu o mască de stofă neagră, mergea, spre plajă, drept lumină având în mână înmănușată, o țigară.

Doi servitori cu părul alb, îmbrăcați în negru îl precedau, alți doi îl urmau la câțiva pași, cu torțe fumegânde în mână.

Înainte a lor mergea un copil, de asemenea în îmbrăcămintă de doliu. Pașul acesta suna, tot la câte-un minut, dintr'un clopoțel, pentru a vesti de departe lumea, să se dea la o parte, din calea ceii, ce se plimba.

Infățișarea acestui grup, lăsa o impresie tot atât de îngrozitoare ca aceea produsă de cortegiul unui condamnat.

Singur, se ducea apoi în fața valurilor. Aci, pierdut într-o desnadejde gânditoare și îmbătându-se de nesfârșitul spațiului, rămânea tăcut, asemeni spectrelor de piatră, de pe platformă, în vânt, în ploaie și fulgere, în fața urletului Oceanului.

După un ceas de gânduri, se înapoia la castel în acelaș chip cum venise. Adesea, se clătina în drum, și se sprijinea de stâncă aspră.

...

Dimineața, care urmase serbării de toamnă, tânăra lectriță a reginii, în doliu mare dela aflarea primei vesti, se ruga în capela Majestății sale, când îi fu adus un bilet, scris de unul din secretarii ducelui. Nu conținea decât aceste două cuvinte, pe care le citi înfiorându-se: „Astă seară!”

Pe la miezul nopții, un vapor regal atinse Portlandul. O formă tinerească, feminină, în haină închisă, coborise, singură.

După ce se îndreptă spre plaja cufundată în întuneric, se grăbi, fugind spre torțele, ce se vedeau într'acolo, de unde veneau aduse de vânt sunetele clopoțelului.

Pe nisip, răzemat de o piatră, și, din când în când tresărind de o înfiorare mor-

Să începem cu trezirea din somn, dimineața. Pe măsuta de noapte se află un borcanel cu cremă bună de obraz. Repede, vârful degetelor e muiat în ea și cu bătaia ușoară sunt alungate apoi ridurile făcute de somn. Pielea începe numai decât să lucreze, obrazul se roșește, capătă viață și frăgezime. (Nu uitați fruntea, în timpul acestui ușor masaj!) Durata lui: un minut.

Vă duceți apoi la fereastra deschisă și aspirați de câteva ori adânc. Cât mai adânc, cât mai intens posibil. Respirați astfel cam de vre-o cinci-șase ori. Durata: un minut. Plămâni și-au luat în felul acesta baia lor de aer înviorătoare.

Acum vine rândul băii reci sau căldicele. Cel care vrea să se simtă înprospătat și bine dispus pentru muncă, acela trebuie să învingă odată pentru totdeauna orice aversiune împotriva apei reci și să se obișnuiască cu ea. Fața, umerii, brațele, gâtul, trebuiesc spălate, pe cât posibil, sub apă curgătoare. Se ia un prosop se udă bine (în apă rece!) se stoarce și se pune apoi pe față cu vârful degetelor (peste prosop firește!) se bate tărișor obraji, fruntea și ridurile ce merg de la rădăcina nasului spre colțurile gurii. Crema, care a mai rămas totuși pe față, e ștearsă ușor cu o bucată de vată. Se urmează apoi cu fricționarea corpului întreg, cu apă rece, cu ajutorul unui burete sau perii speciale dacă suportați și dacă aveți posibilitatea, terminați cu un duș.

Durata fricționării: șase minute. Pentru întreținerea corpului e nevoie în primul rând de un săpun bun, el condiționând funcționarea unei epiderme impecabile, prima necesitate pentru sănătate. Un pic de alcool, sub formă de colonie, apă de levănțică, etc., dă stimulul acela, de care are nevoie pielea, pentru a rămâne cât mai îndelungată vreme existentă și elastică.

De la corp se trece din nou la față. (Obrazul, fruntea, nasul, bărbia, cum și

tală, omul cu masca misterioasă, era întins, acoperit cu mantia sa.

— O, nenorocitul! strigă plângând femeia, ascunzându-și fața.

— Adio, adio! răspunse fantoma.

În depărtare se auziau cântece și râsete, venite din subteranele locuinței senioriale.

— Ești liberă! adăugă cel întors, lăsându-și capul să cadă pe piatră.

— Ești liberat! răspunse alba apariție care sosise, ridicând o cruce mică de aur, spre cerurile pline de stele, în fața privirii aceluia, care făcuse.

După o lungă pauză, și pe când femeia sta mereu în fața lui, cu ochii închiși, nemișcată, se auzi: „La revedere, Helena”, cu vînte spuse într'un suspin adânc.

Când după o oră de așteptare, servitorii se apropiară, ei găsiră pe tânăra fată în genunchi pe nisip, rugându-se lângă stăpânul lor.

— Ducele de Portland a murit! zise ea. Și sprijinindu-se de umărul unuia din bătrâni, se urcă din nou pe vasul, ce o adusese.

După trei zile, în Ziarul Curtii, se putea citi următoarele: „Miss Helena H. logodnica ducelui de Portland, convertită la religia catolică, a intrat în ordinul carmelitelor din L.”

CE TAINĂ OMORĂSE AȘA DAR, PE PUTERNICUL LORD?

Într'o zi, pe când se găsia într'una din lungile sale călătorii din Orient, depărtându-se de caravana sa, prin apropiere de Antiochia, tânărul duce află din vorba călăuzelor, că pe acolo trăește în niște ruine, un cerșetor, de care toată lumea fuge îngrozită.

Îi veni în gând să-l viziteze. — deoarece Or, acest Lazăr funebru, era ultimul

gâtul sunt ușor pudrate. Principalul este, ca pudra să fie egal dată. Sprâncenele și genele sunt periate ușor cu o periuță, pe care s'a întins un pic de cremă grasă. Cine nu obișnuiește fard pentru buze, poate să-și șteargă buzele cu puțină colonie.

Și tratamentul frumuseții corporale e gata!

Plăcuta operație a durat exact șase minute!

Specialiștii

Un colonel întreabă pe soldații săi:

— Care dintre voi e muzicant?

Patru oameni ies din rând.

— Bine, să-mi mutați pianul dela etajul de jos în cel de sus.

moștenitor pe lumea aceasta, al marelui lepre antice, al Leprei uscate și fără leac.

Moștenitor al acelei boale nemiloase de care numai un Dumnezeu putea vindeca, așa cum făcuse altădată cu biblicul Iov.

Singur, Portland, cu toate rugămintele călăuzelor sale îngrozite, îndrăzni să braveze molipsirea, în pesteră aceea, unde zăcea nefericitul paria al omenirii.

Ajunș acolo, prin o ranarnadă de senior, îndrăzneț până la nebunie, dând un pumn de bani de aur aceluia nenorocit muribund, palidul senior ținuse să-i strângă mâna.

În chiar clipa aceea un nour îi trecuse peste ochi. Seara, simțindu-se pierdut, părăsise orașul și interiorul țării, iar cea primele simptome, se suise pe un vapor. spre a veni să se vindece, sau să moară, în vechiul său castel.

În fața ravagiilor îngrozitoare, cari se declarase încă pe când se afla pe vapor, ducele înțelese, că nu mai putea avea altă nădejde, decât aceea a unei morți grabnice.

Se sfârșise totul! Adio tinerețe, strălucire a vechiului neme, logodnică iubitoare, copii! Adio puteri, bucurii, bogății nenumărate, frumusețe, viitor! Nădejdea toată se prăbușise în strângerea mării îngrozitoare. Lordul moștenise pe cerșetor. O clipă de bravadă — un gest prea nobil și o întreaga existență luminoasă fusă luată de taina unei morți desnađduite....

Astfel pieri ducele Richard de Portland, ultimul lepros din lume.

nimeni nu scapă de ursita sa.

NU VĂ ALIMENTAȚI NUMAI CU CARNE, CONSUMAȚI ȘI CONSERVELE „FLORA”

Rubrica Cinematografică

Sala și spectatorul

Către cititori

Problema legăturilor dintre spectatori și sala de spectacol este mult mai importantă decât își închipuiesc unii.

Din ziua în care omul de toate zilele a decretat că cinematograful este o atracție, iar frecventarea lui un act normal, adică în clipa când i s'a acordat artei tăcute dreptul de cetate, legătura între cele două elemente s'a întărit. Cu vremea, în acele centre ce dau în deobște tonul, lucrurile au căpătat un aspect de organizare așa precum se obișnuia în celelalte domenii de activitate umană.

S'au reglementat atâtea lucruri; s'au organizat atâtea idei. De ce nu s'ar ocupa unii oameni, dintre acei ce cred că și pot da importanță, de noua artă?

Dintre tăriile noului venit, în afară de atmosfera de vis ce aducea, asemeni unui balsam exotic; în afară de posibilitățile lui de prezentare, era faptul frecventării lui, de oricine și la orice oră.

În zadar vrăcii artei tăcute au afirmat că este necesară pregătirea maselor pentru o mai potrivită și necesară legătură. În zadar s'a afirmat că un film, precum orice spectacol pierde că nu e urmărit, cronologic, în desfășurarea lui, dela început spre sfârșit. În zadar s'a vorbit de ceace pierde spectatorul prin continua mișcare pe care o face, spre a permite întârzițiilor să-și ocupe locurile.

Toate s'au dovedit zadarnice.

Nici publicul, rebel, anarhic, iubitor de cinematograful pentru că îi înlesnea un spectacol, o uitare vremelnică în vis, acelaș public ce nu mai iubea teatrul, din pricina atâtor convenții: ora fixă, haina specială, în fine toată acea pregătire ce nu mai cadrea în veacul nostru; nici proprietarul de sală chemat să mediteze la problemă, dar care evită acest lucru, nu s'au hotărât să încerce sistemul reprezentațiilor cu oră fixă.

Totuș, în acel Occident dătător de exemple, chestiunea a fost rezolvată. Se intră la oră fixă, cu avantajul asupra teatrului, că ora fixă nu înseamnă ora 9 seara; miezul nopții cum e la unele teatre; sau 6 cum e la Viena, ci ora 3 și jumătate, 5 și jumătate, 7 jumătate, 9 jumătate. Toate, precum se vede, ore convenabile.

Ca unii chemați să urmărim desfășurarea cinematografului, legăturile cu spectatori, mersul lui, avem dreptul să anticipăm, prin discuție o formulă ce poate curând să se înfăptuiască, pentru că devine o necesitate.

Și asta cu cât mai repede, cu cât, în timp ce marile filme reprezentate în străindutate săptămânii încontinuu, luni și chiar mai mult, în ciuda faimei cu care vin înconjurate la noi, cad lamentabil.

Este oarecum explicabil fenomenul. Nu se poate judeca un film: un film nu poate impresiona suficient dacă spectatorul nu-l urmărește metodic, așa cum acest film a fost făcut. Scenele tari, momentele impresionante pot fi semănate dealungul filmului, în locuri diferite; toate coordonate, văzute în plan general creiază o altfel de emoție decât aceia ce resimțim, văzând aceste scene izolate.

Or în momentul când o grea și apăsătoare criză macină cinematograful, este necesar să recurgem la soluții aidoma.

Filme scump plătite, pentru că sunt valoroase, grevate de taxe grele; filme reprezentate în săli de primul rang cu orchestre conduse de artiști cu renume; filme nuanțate cu mijloace de reclamă scumpe, nu reușesc să fie afișul decât maximum 12—15 zile.

Unle este punctul nevralgic al chestiunii?

Poate că precum am spus, în această lipsă de organizație ce nu permite spectatorului să-și facă justă impresie asupra operii de artă ce i se prezintă... pentru a realiza însă un astfel de deziderat, este necesară, absolut necesară unirea tuturor proprietarilor sau conducătorilor de săli.

În acest chip, interesele nimănui nu vor mai fi lezate. Iar publicul se va obișnui încetul cu încetul să-și aranjeze astfel treburile încât să poată fi la oră fixă.

Conducătorii de cinematograful, vor aranja astfel programele încât să poată avea jurnal și comedie.

Cum aceste două elemente sunt socotite ca de valoare secundară, prezentarea lor va permite spectatorului să poată câștiga acest timp, dacă a întârziat.

Vor intra deci în sală, cei cari au venit la începutul spectacolului, și cei cari au venit în timpul jurnalului și al comediei. În momentul începerii dramei, nimeni nu mai poate pătrunde în sală.

În acest chip, filmele bune vor influența spectatorul în măsura lor justă. Spectatorul e un agent de reclamă de care trebuie să fim seamă, va comunica tuturor cunoștințelor săi, emoția ce a resimțit la vederea filmului. Și astfel, poate vor veni mai mulți spectatori să urmărească un spectacol.

În plus, după fiecare spectacol, sala se va goli. Sistemul rămănerii la reprezentații va dispărea.

Aceasta este una din laturile crizei cinematografice.

Pentru că e vorba de o problemă ce privește de aproape pe spectatori, cerem cititorilor să participe la discuție. Primim cu plăcere scrisori care se vor ocupa de chestiune. Dorim însă o analiză atentă a ei.

Cel mai bun răspuns, în această direcție, va fi premiat cu lei 1000. MĂNALQUE

Ecouri cinematografice

UNELE statistici relevau că Ungaria are cei mai mulți cinefili: în raport cu densitatea populației, revine un loc cinematograful la 16 persoane; dar din ultimele socoteli Belgia este trecută în frunte cu un loc la 12 persoane. Ce să spunem de țara noastră care are aproximativ un loc pentru 60 de persoane, întrucât avem locuri mai puține.

DUPĂ cum vestesc ziarele americane Douglas Fairbanks Junior s'a căsătorit acum circa săptămâni cu frumoasa artistă Joan Crawford.

Căsătoria s'a celebrat la Hollywood, într'un cerc intim.

COMANDANTUL Byrd, a cărui călătorie am anunțat-o detaliat în numărul nostru trecut, — a angajat un bun operator pentru a filma toate fazele importante ale expediției sale. Deci, să sperăm că în curând vom putea vedea un frumos și interesant film documentar.

Poșta Cinefililor

Herosen. — 1) Greta Garbo are 23 de ani. 2) Karl Dane: The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Cal., U. S. A. 3) În majoritatea cazurilor răspunde 4 Vivian Gibson: Berlin Babelsbergerstrasse 18.

Lilly-Iasi. — Lux-film, strada Sărăriei 16 și Metro-Goldwyn-Mayer, B-dul Decebalului, 3.

Lya Otti. — 1) Cu Agnes Petersen. 2) Cam 35 de ani. 3) Jean Forest: Paris (XVIII-e), 9, Place du Centre. 4) France: Lilly Flohr: Berlin Babelsbergerstrasse 18.

Julica Diamandescu. — Suzy Vernon: Universum film Berlin S. W. 9 Kocherstrasse 6—7. Vom publica în curând o biografie a acestei simpatice artiste.

Cum m'am măritat cu un milionar

Fără a avea zestre — momentul cel mai pasionant din viața mea.

„Intr'o bună zi un medic mi-a zis, că nu vărsați ci sub-alimentația pielii este pricina unui ten ofilit, a ridurilor, a țesăturilor contractate a mușchilor feței moleșiți și săcătuți. Mulțumită recomandărilor sale am întrebuintat imediat ceiace este acum Crema Tokalon.

— cel mai bun aliment pentru piele. Această cremă conține contra unei garanții de 100.000 franci, elementele nutritive extreme de hrănitoare și după spusa specialiștilor de frumusețe, sunt necesare pielii pentru ca ea să-și conserve frăgezimea, frumusețea, transparența și fermitatea ei, evitându-se astfel apariția ridurilor. Tenul și pielea mea minunată au fost cele dintâi elemente care au sedus pe milionar, pe care eu, fată săracă fără zestre, trebuia într'o zi să-l iau în căsătorie; și soțul meu îmi spune că de nu era tenul meu strălucitor de frumusețe, el nu credea să mă mai fi recunoscut a doua oară printre atâtea femei frumoase. Eu mai întrebuintez încă în fiecare zi Crema Tokalon, — aliment pentru piele și cu toate că eu sunt acum mamă de copii, prietenele mele îmi spun

că eu par cel mult de 23 de ani“.

NOTA AUTORULUI. Dată fiind poziția mea de primul rang ce doamna desigur care e vorba mai sus ocupă în înalta societate internațională, ea nu dorește ca numele ei să figureze în acest articol, — autenticitatea acestui caz este garantată de către autor. Specialității de frumusețe recomandă întrebuintarea Crema Tokalon, — aliment pentru piele.

Crema Tokalon se găsește în două feluri: absolut negră și puțin grasă, — amândouă conținând aceleași ingrediente pentru înfrumusețarea și reținerea pielii oricărei femei.

Recomandăm și săpunele de frumusețe Tokalon.

NOTA. Crema și săpunul Tokalon se găsesc în farmacii, drogherii și parfumerii. Borcanul de cremă Tokalon mărimă obișnuită costă lei 80.

canul mare, conținând îndoită cantitate costă lei 120. Un săpun de frumusețe Tokalon costă lei 40. Unde nu se găsește în metei costul respectiv prin mandat postal la Parfumeia Elitei, Calea Victoriei No. 1, București.

La Hollywood, a apărut o nouă stea: Estelle Mayor.

Unde mergem ?

La Cinema Odeon, unde se reprezintă mult așteptatul film „Song” cu celebra Ana May Wong (Sascha Film).

La Cinema Trianon, unde spectacolul „Carnavalul din Veneția”, cu Maria Jacobini și Malcolm Todd va fi completat de un concert de mandolină și de celebrul tenor José Agrillo dela Manhattan Oper din New-York.

La Cinema Select unde va rula „Dama mascată” cu Wladimir Gaidaroff și Arlette Marchall.

La Cinema Boulevard Pallace unde „Moștenirea lui Sami Weinstein”. Comedie în 7 acte cu celebrul Max Davidsohn, face serie.

Activitatea regisorilor

HENRY KING...

...va realiza pentru „Inspiration Pictures Corporation” *She goes to war*, un film care glorifică purtarea femeii franceze în timpul războiului mondial.

ERICH WASCHNECK...

...a fost însărcinat de „Ufa” să realizeze noul film al societății: *Un scandal la Baden-Baden*. Alături de Brigitte Helm, care va fi vedeta acestui film, vor mai apare Henry Stuart și Lilly Alexandra.

THOMAS BENTLEY...

...a început săptămâna trecută să realizeze la Elstree Young Woodley, film extras dintr-o piesă de mare succes. Rolul principal: Robert Irvine.

Collen Moore, într'un nou film, care va fi reprezentat la noi.

Noul „Lordmayor” (Primar) la căsătoria împreună cu a-toriei săi, în costumele tradiționale.

O fotografie caracteristică, prinsă în căsătoria principelui moștenitor al Japoniei.

Manii regale

REGINEI Mary a Angliei, îi place foarte mult turismul. Un larg și confortabil automobil urmat de alte două în care ia loc suita și sunt transportate bagajele, o plimbă dintr-o localitate în alta.

În luna aceasta, după ce a stat câțiva timp împreună cu regalul ei soț în splendida reședință scoțiană, castelul Balmoral, a plecat să-și facă obicinuitele vizite, la nu mai puțin de 40 de familii prietene.

Tot ca de obicei, și anul acesta, regina a făcut cumpărături, prin toate locurile, prin care a trecut, pentru a-și îmbogăți respectabila-i colecție de lucruri și mobile, vase și stufe vechi.

De altfel, se spune, că regina Mary posedă cea mai mare colecție de antichități din lume.

Îi plac în primul rând picturile vechi și în buduarul ei dela Buckingham Palace, nici unul din faimoșii „pereți de aur”, nu se mai vede, fiind acoperiți de nenumărate tablouri.

Cea mai bogată stațiune balneară din lume

DESIGUR aceia, care e amenajată la fiecare douăzeci și cinci sau treizeci de ani,—după soare sau după planeta Jupiter, de către brahmani, în cinstea statuii zeului Venus Gummata, înaltă de treizeci de picioare — la Kanara.

Statuii acesteia i-se face o baie, la intervalul de mai sus. Anul acesta își poate revendica cinstea, de a fi văzut și el o asemenea ceremonie. Preoții au adus vre-o sută de funzi de safran, o sută cincizeci de prafuri parfumate, o mare cantitate de ulei de trandafiri și o sută treizeci și cinci funzi de alte uleiuri, bine mirositoare.

Toate aceste ingrediente au fost amestecate și apoi închinat statuii, adică a fost unsă cu ele.

Aromatele mirosuri se simțeau de la o depărtare de zece mile. Poporul, care se adunase la ceremonie, cam vre-o sută de mii de persoane, au primit apoi să bea și să mănânce pe gratis.

CELE MAI FANTASTICE

SCAMATORII

ARTA MAGICĂ

SCOATEREA OUĂLOR
DIN GURĂ.

DESFACEREA LAN-
TULUI FERECAT.

APARIȚIA UNUI TRAN-
DAFIR LA BUTONIERĂ

INELELE JAPONeze.

12 PRODUȚIUNI DIN
CELE MAI INGENIOASE

COMPLEXE CU APARATE SE EXPEDIAZA CON-
TRA LEI 95 RAMBURS. CERETI GRATIS NOUL
CATALOG ILUSTRAT LA

BAGHETA MAGICĂ BUCUREȘTI IV.

STRADA DUMITRU RACOVITZA, 29

**FABRICA „FLORA” GARANTEAZA
PREPARAȚIA NATURALĂ A CONSERVELOR EI.**

Moda actuală în ...Papuasia.

Tocmai din îndepărtatele jungle papuasiene ale Nouei Guinee (insule) din Oceanul Pacific, aflăm lucruri interesante asupra progreselor înfăptuite acolo de modă. Și mai ales ni se comunică un fapt care înseamnă o adevărată revoluție față de tradiția păstrată de generații, la aceste triburi sălbatice. E vorba de tunsul părului la fete, care mai înainte era oprit cu strășnicie.

Se vede că și în jungle a ajuns vestea că fetele din lumea întreagă poartă astăzi părul scurt. Așa că, înfruntând toate riscurile, fetele papuasiene au hotărât să se pue de acord cu ritmul vremii și au purces la rezarea codițelor. Altădată tunsul cozilor la o fată, avea o deosebită însemnătate. Acest fapt arăta că fata s'a căsătorit. Fetele ne-

măritate purtau părul lung și aceasta însemna că sunt în căutarea soțior.

Înainte vreme, când vreun bărbat din trib voia să-și manifeste dorința de a lua o fată de nevastă, trebuia mai întâiu să facă o serie de vizite de etichetă la locuința viitorilor socri. Se schimbau daruri. Apoi i se încredința fata, care era condusă la coliba mirelui. Aci se proceda la... rasul părului de pe cap. Operația era de obicei săvârșită cu ajutorul unor bucăți de sticlă spartă.

Operația odată terminată, fata putea să fie socotită nevastă. Dacă din întâmplare murea soțul, femeia se retrăgea pentru câțeva vreme din lume, lăsa să-i crească părul din nou și n'urmează să-și făcea iară intrarea în „societatea” tribului. Asta însemna că e din nou în căutarea unui bărbat.

Dar astăzi după cum se pare, tradiția a

fost părăsită și atât fetele cât și nevestele poartă părul tăiat scurt.

Fotografia pe care o reproducem (1) arată o fată din Papuasia, împodobită pentru dans. Are fața mășgălită cu'n fel de cocă albicioasă, — ca să imite probabil crema sau pudra cucoanelor noastre — plețele scurte, date peste cap cu grație și capul împodobit cu pene. În urechi își atârnă de obicei sticle colorate, care dau chipului o mai completă strălucire. La prilejuri mai puțin importante, frumusețile negre poartă numai câteva brățări din iarbă verde iar la gât un șirag de ...dinți de câine.

În coliba unde locuiesc, în spațiul care le este rezervat, în într'un colțisor, arsenalul de înfrumusețare. Aceasta a alcătuit în totdeauna în acelaș fel, o pastă albicioasă,

un șirag de dinți de câine, sticle de mărmi și culori diferite, brățări din iarbă etc.

La fel cu suratele lor europene sau americane, fetele din Papuasia fumează.

Dar se'nțelege că nu elegantele și delicatele țigarete pe cari le savurează femeile noastre. Femeile de-acolo fumează niște suluri făcute din frunze de tutun, care se asemănă intrucâtva cu țigările de foi. Mai fumează și pipă. Dar pipa la dansele înseamnă o tulpină-tub de plantă sau rămurea de bambus găurită.

Bărbaii „dandy” își înzorzonează și dansii chipul. Se ung pe obraz cu acelaș fel de cocă albă, își pun pene în cap și-și atârnă de urechi sticle multicolore. Fotografia noastră (2) arată pe un „Don Juan” papuas, gătit în tinută de ceremonie.

După cum se vede, în Papuasia, moda progresa, pe calea cea bună.

Pagina scrisă de cititori

Incepând cu No. 40 al revistei noastre, vom înființa o nouă rubrică a „Realității Ilustrate”: Pagina scrisă de cititori.

Foarte mulți cititori doresc să-și scrie observațiunile, sunt alții cari în momente de inspirație și-au notat, pe un colț de hârtie, câteva versuri, sunt în sfârșit numeroși acei cari au observații interesante de făcut. Pentru toți aceștia „Realitatea Ilustrată” rezervă o pagină.

O pagină este alcătuită din trei coloane. O coloană va cuprinde versuri, alta va fi rezervată notițelor diverse și a treia e destinată istoriei populare.

Suntem încredințați că cititorii noștri vor acorda atenția cuvenită acestei noi rubrici.

Concursurile noi

Extraordinarele aventuri ale lui Svante Perenius

SVANTE Perenius înțelegea perfect bine că traiul în lumea acestor țări nu era pentru dânsul, e lipsită de interes.

El nici nu putea pricepe pe cei din jur în care se trezise și era și socotit de aroganță, ca o ființă inferioară. Cu toate acestea, de care cu două mii de ani în urmă, acum apăreau ca naivități și devăzări elementare. Ce rost ar fi avut pentru el? Și la ce i-ar mai fi trebuit să continue — în răstimpuri — o existență care ar fi avut ca efect să-l îndepărteze mai mult, de oamenii viitorului?

Dacă ar fi primit să-și trăiască o viață între oamenii aceștia oboșiți de viață, de curiozitate, dânsul, în care trăia sentimentalismul mileniiilor trecutului, suferit, s'ar fi simțit străin și viața lui ar fi fost de neîndurat.

Dacă ar fi admis să-și prelungească noua viață, pentru un alt șir de ani, riscat ca deosebirea între el și oamenii mai târziu să devină mai mare decât vremea lui, între dânsul, profesorul Stockholm și un urangutan din Papua-Australiei.

Desigur nu-i rămânea altă cale decât să urmeze pe predecesori, pe locurile căți dispăruseră, după o viață mai lungă sau mai scurtă.

Svante Perenius făcu un semn. Căci manechine se apropiară și în urma lui și omul cu trupul de copil și capul de bărbat.

— Te înțeleg — îi spuse acesta lui Svante Perenius, înainte ca savantul să înțeleagă un cuvânt, — te înțeleg și înțeleg și tu cât se poate de ușor. Mărturisesc că nu te vești mai civilizată decât aș fi putut fi.

Dânsul fixă cu privirea manechinile de câteva clipe, și înăuntrul acestora se văzu de aparate electrice începură să se miște. Se înclină apoi în fața lui Svante Perenius și plecă.

Unul dintre manechine legă de el și de picioarele lui Svante Perenius o bucată de platină, în vreme ce celălalt era legat la un aparat de legătură. Un scurt circuit Svante Perenius era transformat în apă de carbon, vapori de apă și acid azotic, rosul penetrant al acestuia din urmă simți cățeva vreme, în aerul încălzit.

Și astfel se isprăvi viața marelui savant dela Stockholm, Svante Perenius.

N. CORNEANU

S'au primit următoarele răspunsuri la concursul care publicăm pe cel mai bun, al doilea premiu de Lei 3000.—

AU CERUT CA VIAȚA SĂ-IFIE DIN SUSPENDATĂ

Maurice Ilerscovici-Tr. Oena; I. Cluj; Martin Pierre; Josif G. Film lești; Zell C. Carol, Craiova; Synal resti, str. Jon Maiorescu, 59.

TRĂEȘTE

Samuil Goertz-Stefănești, jud. Buzău; Petre T. Ilescu-Focșani; S. Avram; E. Șaraga, București; Cicerone Ath. Regastens-Galați; S. Weisman-Iasi.

A MURIT

S. Capeleanu, București; Louisa nescu; Gh. C. Dumitrescu, Loco; Corn duinea; E. L. Sf. Nicolae, Călărași; I. lomița; I. Aronovici, Galați; Gh. nescu, București; Hirschsohn I. București; Nicu I. Dimitriu-Galați; tin A. Fotescu, Călărași, Jud. Ialomița; gil Popa-Făgăraș; Ionescu Eftimie, rești; Jonel Cohen, București; Fern rol-București; Aurel Marin-Ruginov J. Vasiliu-Iasi str. Arcu No. 3; Ha Stroe-Mircea El. Niculescu, Tulcea; Luca-Brăila; Cornescu A. Loco.

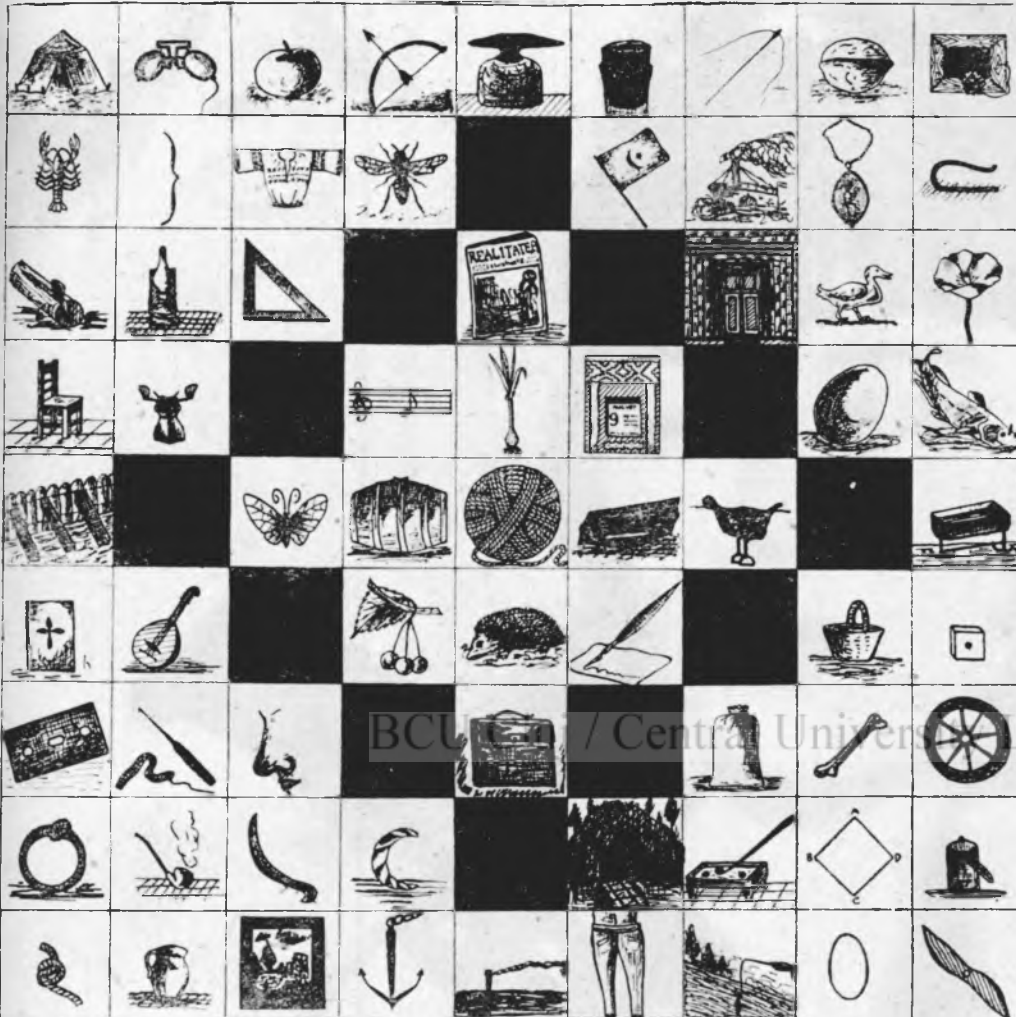

Jocurile Realității

Joc No. 1 de cuvinte încrucișate ilustrate

de GRIGORE ROMANESCU

(10 puncte)

Orizontal: 1) Șef de batalion; 2) Cetate supusă de Turci — Posedă; 3) Rău în Asia — Mosdrean (Tr.); 4) Pronume — Boală de cai — Operă literară; 5) Rutină (fig); 6) Posed — Etaj — Conjunție; 7) Pește — Rudă (pop); 8) Haină țărănească — Impărați; 9) Reprezentare prin semne convenite.

Vertical: 1) Străvăzător; Vas-Insulă grecească; 3) Pronume-Cuiu; 4) Rău în Franța-Plantă-Conjunție; 5) Implorăm; 6) Afirmație-Durată cantitativă-Interjecție; 7) Posedă-Ori; 8) Împărat roman-Instrument muzical; 9) Atelier de lucrări în lemn.

Joc No. 2 Logogrif

(5 puncte) de V. Turculescu

Din cinci litere sunt format.
Și-s arie de treerat...
Din coadă dacă îmi luați voi
O literă, sunt războiu.
De-mi mai faceți o tăetură
Sunt la braț, închietură
O ultimă de-mi suprimați
Peste o măsură dați —
Astfel deci mă deslegăți.

Joc No. 3 Metagramă

(5 puncte) de V. Turculescu

Cu D, de mă pronunțați
Oras românesc aflați.
Cu S sunt în ori ce plantă
Cu L, servesc pentru plată
Cu N dacă mă cetiți
Rău în Rusia găsiți.

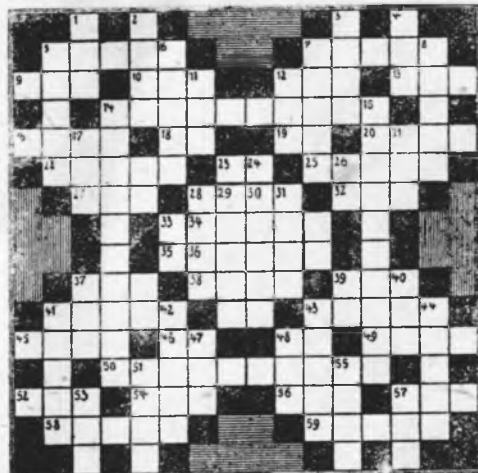
Joc No. 4 Anagramă

(5 puncte) de V. Turculescu

Direct dacă mă cetiți.
Rău în Asia găsiți.
Însă de mă inversați,
Personajiu biblic aflați:

Joc No. 5 de cuvinte încrucișate

(10 puncte)

Orizontal: 5) Oras în Europa; 7) Animal; 9) Fluviu în Europa; 10) Parte a corpului; 12) Ginerile lui Mahomed; 13) Arbore; 14) A repara o clădire; 16) Cească; 18) Inter-

jecție; 19) Posed; 20) Plantă medicinală; 22) od. suită; 23) Articol; 25) Oras în Europa; 27) Crustaceu; 28) Fluviu în Franța; 32) Interjecție; 33) Alipit; 35) A împrăstia; 37) Adverb; 38) Namal; 39) od. Luntre; 41) Arătare; 43) Munte în Siria; 45) Plantă; 46) Particulă; 48) Interjecție; 49) Rău în Franța; 50) Care însuflă groază; 52) Personajiu mitologic; 54) Adverb; 56) Arbore; 57) Figură geometrică; 58) A fi de aceeaș părere; 59) Urias.

Vertical: 1) Personajiu mitologic; 2) Pronume; 3) Zeiță Egipteană; 4) Regina Angliei; 5) Hoț de Mare; 6) Dregeru (fig.); 7) Rău în Africa; 8) Specie de grâu; 11) Grăsimi; 12) Soarta (fig.); 14) A pava o stradă; 15) Ce nu poate fi ertat; 17) Arsenic (mold); Numeral; 23) Ucigaș; 24) A-ți pierde cunoștința; 26) Numeral; 28) Ivit; 31) Deal prăpăstios; 33) Măsură agrară; 34) a) Interjecție; 37) Interjecție; 37a) Oras în Chaldea; 39) Conjunție; 40) Fecior; 41) Nume feminin; 42) A chema cu farmece; 43) Personajiu mitologic; 44) Șansă; 47) Adverb; 48) Mănânc (fam); 51) Pledică (fig.); 55) Rege Iudeu; 53) Epopee; 57) Etaș.

Rectificare

La jocul No. 3 din No. 38 s'a dat semnificațiile de la un alt joc. Dăm mai jos semnificațiile corecte:

Orizontal: 1) Clădire; 4) Imbrăcămintă; 8) Zăpadă; 9) Deal prăpăstios; 10) Impozit; 2) Povară de porumb; 14) Vehicul; 15) Plantă; 17 a) Conjunție; 18) Care necăjește; 19 a) Zeu; 20) Nume masculin; 22) Cel ce poartă greutate în spinare; 24) Departament în Algeria; 25) Oras în Europa; 28) A produce; 29) Port în Arabia; 30) Personajiu mitologic; 31) Aburi; 33) Indurare; 34) Ce are formă de ou; 37) Plantă; 39) Bubușii; 42) Noroi; 44) Mic; 46) Localitate în România; 46 a) Posed; 47) Brutaliza; 49 a) Conjunție; 50) Bărbierit; 52) Adverb; 53) Meteor; 54) Stofă de lână fină; 55) Plumb; 56) Târgușor în Maramureș; 57) Popor barbar; 58) Substanță ce se întrebuințează la tăbăcitură a pielilor.

Vertical: 1) Deschizături în piele; 2) Popor; 3) Oficiă; 5) Explic; 6) Preot; 7) Personajiu biblic; 10) În muzică; 11) Pantaloni; 13) Durere (fig.); 14) A înegri; 16) Oras în România; 17) Decolorat; 18) Mărginit; 19) Caracterul celor rare; 21) Cracă; 23) Om în vârstă; 25) Pardosit; 26) Boală; 27) O monedă; 36) Supus; 38) A face versuri; 40) Odios (fig.); 41) Interjecție; 43) Oras în Franța; 45) Instruit; 46) În fața gării; 48) Stâncă; 49) Rudă; 51) Comună; 54) Golf; 55) a) Notă muzicală; 56 a) Interjecție.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Noembrie cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 37, 38, 39 și 40, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Noembrie 1928.

„REALITATEA ILUSTRATA”

revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București str. Sărindar 7-9-11

Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg Lei 300
Pe o jumătate an „ 160
Pe trei luni „ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America „ 800
Jugoslavia și Cehoslovacia „ 360

Director redacțional
NIC. CONSTANTIN

REALITATEA

ANUL II No. 39
13 Octombrie 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

SERENADA AMURGULUI

Collen Moore in rolul unei japoneze